I

(Tiedonantoja)

NEUVOSTO

Kertomus tietyn teollisen suuronnettomuuden vaarasta 24 päivänä kesäkuuta 1982 annetun direktiivin 82/501/ETY soveltamisesta jäsenvaltioissa ajanjaksolla 1997—1999

(2002/C 28/01)

SISÄLLYS

Sivu

1. JOHDANTO . . . 3

2. SEVESO-DIREKTIIVI . . . 3

2.1. Yleiskatsaus tärkeimpiin Seveso-direktiivissä säädettyihin velvoitteisiin . . . 3

2.2. Seveso-direktiivin muutokset . . . 4

2.2.1. Neuvoston direktiivi 87/216/ETY, 19. maaliskuuta 1987 . . . 4

2.2.2. Neuvoston direktiivi 88/610/ETY, 24. marraskuuta 1988 . . . 4

2.2.3. Neuvoston direktiivi 91/692/ETY, 23. joulukuuta 1991 . . . 4

2.3. Uusi Seveso II -direktiivi . . . 4

3. SEVESO-DIREKTIIVIN JA SEN MUUTOSTEN SAATTAMINEN OSAKSI JÄSENVALTIOIDEN LAINSÄÄDÄNTÖÄ . . . 5

3.1. Johdanto . . . 5

3.2. Seveso II -direktiiviä koskevat valitukset ja rikkomiset (syyskuun 2001 tilanne) . . . 5

4. SOVELTAMINEN KÄYTÄNNÖSSÄ . . . 5

4.1. Kyselylomakkeet . . . 5

4.1.1. Raportointikauden 1997–1999 kyselylomakkeet . . . 5

4.1.2. Vastaukset raportointikauden 1997–1999 kyselylomakkeisiin . . . 5

4.2. Jäsenvaltioiden tilanne . . . 5

4.2.1. Belgia . . . 6

4.2.2. Tanska . . . 7

4.2.3. Saksa . . . 9

4.2.4. Kreikka . . . 10

4.2.5. Espanja . . . 11

4.2.6. Ranska . . . 12

4.2.7. Irlanti . . . 13

Sivu

4.2.8. Italia . . . 14

4.2.9. Luxemburg . . . 15

4.2.10. Alankomaat . . . 16

4.2.11. Itävalta . . . 17

4.2.12. Portugali . . . 19

4.2.13. Suomi . . . 20

4.2.14. Ruotsi . . . 23

4.2.15. Yhdistynyt kuningaskunta . . . 24

4.2.16. Norja . . . 25

5. TOIMIVALTAISTEN VIRANOMAISTEN KOMITEA (CCA) . . . 26

6. MUU KOMISSION TOIMINTA . . . 26

6.1. Suuronnettomuuksien riskejä tutkiva toimisto (MAHB) . . . 26

6.2. MARS-tietokantaan ilmoitetut onnettomuudet . . . 27

6.2.1. Taustaa . . . 27

6.2.2. Seveso II -direktiivin aiheuttamat muutokset . . . 27

6.2.3. Järjestelmä ja tietorakenne . . . 27

6.2.4. Onnettomuuksien ominaisuudet . . . 28

6.2.5. Onnettomuuksien esiintyvyys ja niiden ominaisuudet . . . 30

6.2.6. MARS-tietokannan ulottaminen EU:n ulkopuolisiin maihin . . . 30

6.3. Hakujärjestelmä *Seveso Plant Information Retrieval System* (SPIRS) . . . 31

6.3.1. Taustaa . . . 31

6.3.2. Järjestelmän ominaisuudet . . . 31

6.3.3. Toimivaltaiset viranomaiset ja SPIRS . . . 31

6.3.4. Tämänhetkinen raportointitilanne . . . 32

6.4. Yhteisön teollisuusriskien tietopalvelukeskus (Community Documentation Centre on Industrial Risk, CDCIR) . . . 32

6.5. Tekniset työryhmät, seminaarit ja työryhmät, tutkimukset . . . 32

6.5.1. Tekniset työryhmät . . . 32

6.5.2. Seminaarit . . . 33

6.5.3. Tutkimukset . . . 33

7. TIIVISTELMÄ . . . 34

7.1. Nykyisen raportointijärjestelmän heikkoudet . . . 34

7.2. Tärkeimmät tulokset . . . 34

7.2.1. Tarkastusjärjestelmä . . . 35

7.2.2. Tiedottaminen väestölle . . . 35

7.2.3. Turvallisuusselvitykset . . . 36

1. JOHDANTO

Tietyn teollisen toiminnan suuronnettomuuden vaarasta 24 päivänä kesäkuuta 1982 annetulla neuvoston direktiivillä 82/501/ETY ([1]) (joka tunnetaan yleisesti Seveso-direktiivin nimellä) pyritään torjumaan vaarallisista aineista aiheutuvia suuronnettomuuksia ja rajoittamaan niiden ihmisille ja ympäristölle aiheuttamia seurauksia.

Direktiivissä edellytetään teollisuuden toiminnanharjoittajien, jäsenvaltioiden ja komission toteuttavan useita eri toimenpiteitä.

Direktiivin 18 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden ja komission on vaihdettava tietoja saamistaan kokemuksista suuronnettomuuksien estämiseksi ja niiden seurausten rajoittamiseksi; viiden vuoden kuluttua direktiivin julkaisemisesta komissio toimittaa neuvostolle ja Euroopan parlamentille tietojen vaihtoon perustuvan kertomuksen sen soveltamisesta.

Komissio antoi 18. toukokuuta 1988 ensimmäisen kertomuksen Seveso-direktiivin soveltamisesta jäsenvaltioissa ([2]).

Direktiivin 82/501/ETY 18 artikla korvattiin sittemmin neuvoston direktiivillä 91/692/ETY ([3]), jossa komissiolle asetetaan uusi velvoite laatia kolmevuotiskertomuksia ajanjaksosta 1994–1996 alkaen.

Direktiivin 91/692/ETY mukaan kertomus on laadittava komission valmistaman kyselylomakkeen tai kaavan pohjalta, ja komissio julkaisee yhteisön kertomuksen direktiivin täytäntöönpanemisesta yhdeksän kuukauden kuluessa siitä, kun se on vastaanottanut jäsenvaltioiden kertomukset.

Komissio julkaisi kautta 1994–1996 koskevan kertomuksen ([4]) 12. lokakuuta 1999. Tämä asiakirja on kertomus kaudelta 1997–1999.

Direktiivi 82/501/ETY on kumottu 3. helmikuuta 1999 ja korvattu direktiivillä 96/82/EY. Viimeksi mainitun direktiivin 19 artiklan 4 kohdan mukaan raportointivelvollisuuksia ei ole muutettu. Tämä kertomus koskee Seveso I -direktiiviä, ja siihen on lisätty myös jäsenvaltioiden antamat Seveso II -direktiivin täytäntöönpanoa koskevat tiedot. Kertomus noudattaa muutetun kyselylomakkeen muotoa (ks. kohta 4.1.1).

Tässä kertomuksessa tarkastellaan aluksi yleisesti Seveso-direktiivin keskeisiä velvoitteita ja esitellään tämän jälkeen lyhyesti direktiiviin tehtyjä muutoksia. Kertomuksessa käsitellään myös uutta Seveso II -direktiiviä, joka korvasi alkuperäisen Seveso-direktiivin 3. maaliskuuta 1999 (2 luku).

Kertomuksen seuraavassa osassa tarkastellaan Seveso-direktiivin ja sen muutosten saattamista osaksi jäsenvaltioiden kansallisia lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä (3 luku).

Raportointikaudella 1997–1999 käytettyjä kyselylomakkeita sekä kunkin jäsenvaltion erityistilannetta käsitellään 4 luvussa.

Muissa luvuissa tarkastellaan toimivaltaisten viranomaisten komitean työtä (5 luku) sekä muita komission toimia raportointikaudella 1997–1999. Tästä ovat esimerkkeinä suuronnettomuuksia koskevien tietojen keruu ja onnettomuuksista tiedottaminen, joista vastaa suuronnettomuuksien riskejä tutkiva toimisto MAHB, sekä seminaarien ja konferenssien järjestämiseen liittyvät toimet (6 luku).

Kertomus päättyy tiivistelmään, jossa pyritään vertaamaan tilannetta eri jäsenvaltioissa (7 luku).

Joissakin tapauksissa jäsenvaltiot toimittivat tietoja myös vuoden 1999 jälkeiseltä ajalta. Näissä tapauksissa on mainittu erikseen, että tiedot koskevat myös myöhempää ajanjaksoa, ja kertomuksessa käsitellään näin ollen jonkin verran myös vuoden 1999 jälkeen vallinneita oloja.

2. SEVESO-DIREKTIIVI

2.1. Yleiskatsaus tärkeimpiin Seveso-direktiivissä säädettyihin velvoitteisiin

Seveso-direktiiviä sovelletaan sekä ”olemassa olevaan” eli ennen 8. tammikuuta 1984 aloitettuun teolliseen toimintaan että ”uuteen” eli 8. tammikuuta 1984 jälkeen aloitettuun teolliseen toimintaan.

Direktiivissä säädetään kahdenlaisista velvoitteista:

— Direktiivin 3 ja 4 artiklassa säädettyjen tyyppiset yleiset velvoitteet, jotka koskevat turvallisuustoimenpiteitä sekä liitteissä I ja IV tai II (taulukon ensimmäinen sarake) tarkoitetuissa teollisuuslaitoksissa tapahtuvien suuronnettomuuksien ehkäisemiseksi toteutettavia toimenpiteitä;

— Liitteiden I ja III tai II (toinen sarake) soveltamisalaan kuuluvia laitoksia koskevat erityisvelvoitteet.

([1]) EYVL L 230, 5.8.1982, s. 1.
([2]) KOM(88) 261 lopullinen.
([3]) EYVL L 377, 31.12.1991, s. 48.
([4]) EYVL C 291, 1.10.1991, s. 1.

Erityisvelvoitteista on huomattava erityisesti seuraavat kolme kohtaa:

— Valmistajan on annettava toimivaltaisille viranomaisille turvallisuusselvityksellä tai laitoksen sisäisessä pelastussuunnitelmassa tiedot direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa luetelluista seikoista eli tiedot aineista, laitoksesta ja mahdollisista suuronnettomuustilanteista;

— Vastuussa olevien viranomaisten on laadittava pelastussuunnitelmat tuotantolaitosten ulkopuolista toimintaa varten (7 artiklan 1 kohta); näitä suunnitelmia kutsutaan jäljempänä 2 jaksossa ulkoisiksi pelastussuunnitelmiksi;

— Suuronnettomuudelle mahdollisesti altistuville henkilöille on tiedotettava turvallisuustoimenpiteistä ja oikeasta toiminnasta onnettomuuden sattuessa (8 artiklan 1 kohta).

Seveso-direktiivissä säädetään myös, että toimivaltaisten viranomaisten on järjestettävä tarkastuksia tai muulla toiminnan laatuun sopivalla tavalla valvottava toimintaa (7 artikla 2 kohta).

Suuronnettomuuden sattuessa toiminnanharjoittajan on ilmoitettava siitä välittömästi toimivaltaisille viranomaisille ja annettava heille tarvittavat tiedot asiasta. Toimivaltaisten viranomaisten on puolestaan ilmoittava asiasta komissiolle ja toimitettava sille kertomus onnettomuudesta. Tästä velvoitteesta säädetään direktiivin 10 ja 11 artiklassa.

2.2. **Seveso-direktiivin muutokset**

2.2.1. *Neuvoston direktiivi 87/216/ETY, 19. maaliskuuta 1987* ([1])

Seveso-direktiivin ensimmäisessä tarkistuksessa ainoastaan korjattiin ja selkeytettiin eräitä tämän direktiivin I, II ja III liitteissä annettuja tietoja ja raja-arvoja. Tarkistuksen tavoitteena oli välttää direktiivin soveltamisalaan liittyvät erilaiset tulkinnat ja siis varmistaa se, että direktiivi pannaan jäsenvaltioissa täytäntöön entistä yhdenmukaisemmin ja tehokkaammin.

Liitteissä II ja III mainittujen raja-arvojen alentamista pidettiin välttämättömänä sellaista teollista toimintaa, jossa käsitellään erityisen vaarallisia aineita, esimerkiksi klooria, fosgeenia ja metyyli-isosyanaattia, koskevien direktiivin säännösten lujittamiseksi.

Muut muutokset koskivat nestemäisen hapen ja rikkitrioksidin sisällyttämistä direktiiviin sekä tiettyjen aineiden tai aineryhmien entistä selkeämpää määrittelyä.

2.2.2. *Neuvoston direktiivi 88/610/ETY, 24. marraskuuta 1988* ([2])

Baselissa Sveitsissä sijaitsevan Sandoz-yhtiön tiloissa 1. marraskuuta 1986 sattuneen varastopalon jälkeen tehdyn Seveso-direktiivin toisen tarkistuksen tavoitteena oli sisällyttää direktiiviin vaarallisten aineiden erillinen varastointi.

Tässä muutetussa direktiivissä esitettiin myös uusi vaarallisten aineiden luettelo (uusi liite II) ja otettiin käyttöön uusi aineluokka (muun muassa hapettavat aineet liitteen IV muutoksessa).

Lisäksi direktiivin uudessa liitteessä VII luetellaan seikat, joista väestölle on tiedotettava onnettomuuden sattuessa ([3]).

2.2.3. *Neuvoston direktiivi 91/692/ETY, 23. joulukuuta 1991* ([4])

Tällä eräiden ympäristöä koskevien direktiivien täytäntöönpanoon liittyvien kertomusten standardoinnista ja järkeistämisestä annetulla laaja-alaisella kehysdirektiivillä korvataan Seveso-direktiivin 18 artikla, ja siinä esitetään uusi vaatimus, joka velvoittaa komission laatimaan kolmivuotiskertomuksia ajanjaksosta 1994–1996 alkaen.

2.3. **Uusi Seveso II -direktiivi**

Neuvosto antoi 9. joulukuuta 1996 direktiivin 96/82/EY ([5]) vaarallisista aineista aiheutuvien suuronnettomuusvaarojen torjunnasta (niin sanotun Seveso II -direktiivin). Direktiivi tuli voimaan 3. helmikuuta 1997 sen jälkeen, kun se oli julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (EYVL).

Jäsenvaltioilla oli jopa kaksi vuotta aikaa saattaa voimaan tämän direktiivin edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset. Viimeistään 3. helmikuuta 1999 direktiivin velvoitteet alkoivat sitoa sekä teollisuutta että direktiivin täytäntöönpanosta ja voimaansaattamisesta vastaavia jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia.

([1]) EYVL L 85, 28.3.1987, s. 36.

([2]) EYVL L 336, 7.12.1988, s. 14.

([3]) Niitä on työstetty edelleen neuvoston päätöslauselman (16.10.1989, EYVL C 273, 26.10.1989, s. 1) johdosta teoksessa B. De Marchi & S. Funtowicz: "General Guidelines for Content of Information to the Public (Directive 82/501/EEC – Annex VII)", EUR 15946 EN (1994), julkaistu myös ranskaksi (EUR 15946 FR), saksaksi (EUR 15946 DE) ja espanjaksi (EUR 15946 ES).

([4]) EYVL L 337, 31.12.1991, s. 48.

([5]) EYVL L 10, 14.1.1997, s. 13.

Alkuperäinen Seveso-direktiivi korvattiin siis Seveso II -direktiivillä. Alkuperäisen Seveso-direktiivin tarkistusta ei esitetty muutoksena vaan kokonaan uutena direktiivinä, mikä osoittaa, että tehdyt muutokset ovat merkittäviä ja että uusia käsitteitä on otettu käyttöön. Muutoksista mainittakoon direktiivin soveltamisalan tarkistaminen ja laajentaminen, turvallisuusjohtamisjärjestelmiä, pelastussuunnitelmia ja maankäytön suunnittelua koskevien uusien vaatimusten lisääminen sekä jäsenvaltioissa suoritettavia tarkastuksia koskevien säännösten vahvistaminen.

3. SEVESO-DIREKTIIVIN JA SEN MUUTOSTEN SAATTAMINEN OSAKSI JÄSENVALTIOIDEN LAINSÄÄDÄNTÖÄ

3.1. Johdanto

Komissiolla on kaksi yhteisön lainsäädännön täytäntöönpanon valvontaan jäsenvaltioissa liittyvää tehtävää:

— valvoa, että yhteisön direktiivit saatetaan asianmukaisesti ja täysimääräisesti osaksi kansallisia lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä

— valvoa lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten käytännön soveltamista jäsenvaltioissa.

Komissio voi perustamissopimuksen 226 artiklan mukaisesti aloittaa menettelyn niitä jäsenvaltioita vastaan, jotka ovat jättäneet täyttämättä niille kuuluvat velvollisuudet. Menettely alkaa virallisella ilmoituksella, minkä jälkeen komissio antaa asiasta perustellun lausunnon. Lopuksi asia voidaan saattaa yhteisön tuomioistuimen käsiteltäväksi.

3.2. Seveso II -direktiiviä koskevat valitukset ja rikkomiset (syyskuun 2001 tilanne)

Direktiivi oli saatettava osaksi jäsenvaltioiden kansallista lainsäädäntöä 3. helmikuuta 1999 mennessä. Komission oli aloitettava useita rikkomisesta johtuvia menettelyjä niitä jäsenvaltioita vastaan, jotka eivät olleet saattaneet suuronnettomuusdirektiiviä (Seveso II -direktiiviä) osaksi kansallista lainsäädäntöään määräaikaan mennessä.

Komissio on nostanut kanteen joitakin jäsenvaltioita vastaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa, koska ne eivät vieläkään ole saattaneet direktiiviä kokonaisuudessaan kansalliseen lainsäädäntöönsä tai eivät ole ainakaan ilmoittaneet komissiolle tarvittavista säädöksistä (ilmoittamisen laiminlyöminen).

Syyskuussa 2001 odotetaan tuomioistuimen päätöksiä Itävaltaa, Belgiaa, Saksaa ja Irlantia koskevissa asioissa, joissa on kysymys epätäydellisestä säädösten ilmoittamisesta.

Lisäksi komissio päätti heinäkuussa 2001 nostaa Ranskaa vastaan epätäydellistä ilmoittamista koskevan kanteen Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa.

4. SOVELTAMINEN KÄYTÄNNÖSSÄ

4.1. Kyselylomakkeet

4.1.1. *Raportointikauden 1997–1999 kyselylomakkeet*

Neuvoston direktiivissä 91/692/ETY säädettyä menettelyä kyselylomakkeen laatimiseksi ja viralliseksi hyväksymiseksi ei ole saatu päätökseen. Vaikka Seveso II -direktiivin soveltaminen tuli pakolliseksi 3. helmikuuta 1999 – toisin sanoen raportointikauden aikana – muutettua lomakemallia on kuitenkin päätetty käyttää koko raportointikauden ajan, jotta raportointi olisi yhdenmukaista. Lomakemalli luotiin epävirallisiksi välineeksi, jolla jäsenvaltioilta kerätään tietoa vuosittain.

Jäsenvaltiot sitoutuivat toimittamaan komissiolle tiedot vuosilta 1997–1999 tämän muutetun lomakemallin perusteella. Käytetty kyselylomake on liitteessä I.

4.1.2. *Vastaukset raportointikauden 1997–1999 kyselylomakkeisiin*

Jäsenvaltioiden vastauksista on tehty yhteenveto, ja ne esitetään kolmessa taulukossa, yhdessä taulukossa kultakin vuodelta. Taulukot ovat liitteissä.

Huomautus: Tyhjät kentät taulukoissa merkitsevät sitä, ettei kyseiseen kysymykseen ole saatu vastauksia tai etteivät vastaukset vastaa kysymykseen asianmukaisesti. Tällaisia tapauksia koskevat lisäselitykset ja -huomautukset esitetään kutakin jäsenvaltiota käsittelevässä luvussa.

4.2. Jäsenvaltioiden tilanne

Tämä ja seuraava osuus perustuvat kyselylomakkeista saatuihin tietoihin, ja ne käsittelevät raportointikautta 1997–1999.

Kutakin jäsenvaltiota koskevia tietoja käsitellään seuraavien otsikoiden mukaisessa järjestyksessä:

— Yleisiä huomioita (tarvittaessa)

— Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

— Viranomaiset

— Toimivaltaiset viranomaiset

— Täytäntöönpanoviranomaiset (jos ilmoitettu)

— (Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

— Toiminnat laitosalueilla

— Turvallisuusselvitykset

— Sisäiset pelastussuunnitelmat

— Muodolliset vaatimukset ja oikeustoimet

— Ulkoinen pelastussuunnitelma

— Tarkastukset

— Tiedottaminen väestölle

— Onnettomuuksista ilmoittaminen

— Huomautuksia

4.2.1. *Belgia*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Liittovaltion taso

Kuninkaallinen asetus, annettu 1. helmikuuta 1985, jolla työsuojelua koskevaan yleissääntöön (RGPT) lisätään uusi luku VI tietystä teollisesta toiminnasta laadittavia kertomuksia koskevista erityistoimenpiteistä ([1]).

Laki tietyn teollisen toiminnan suuronnettomuuden vaarasta, annettu 21. tammikuuta 1987 ([2]).

Aluetaso

Direktiivi on sisällytetty luokiteltuja tuotantolaitoksia koskeviin erilaisiin lupajärjestelmiin:

— Flanderin alueen osalta 28. kesäkuuta 1985 annetulla asetuksella ([3])

— Vallonian alueen osalta 11. syyskuuta 1985 annetulla asetuksella ([4])

— Brysselin alueen osalta 30. heinäkuuta 1992 annetulla määräyksellä ([5])

([1]) Moniteur belge, 26.3.1985.
([2]) Moniteur belge, 10.3.1987
([3]) Moniteur belge, 17.9.1985.
([4]) Moniteur belge, 24.1.1986.
([5]) Moniteur belge, 29.8.1992.

Toimivaltaiset viranomaiset

Liittovaltion taso

Liittovaltion työministeriö — työturvallisuusosasto — kemiallisten riskien yksikkö

Liittovaltion sisäministeriö — väestönsuojeluosasto

Liittovaltion talousasiain ministeriö — laatu- ja turvallisuusasiain osasto

Aluetaso

Flaaminkielisen yhteisön ministeriö — Ympäristö-, luonto-, maankäyttö- ja jätehuolto-osasto (AMINAL)

Vallonian alueen ministeriö — Luonnonvarojen ja ympäristöasioiden pääosasto

Brysselin ympäristönhoitolaitos (Institut Bruxellois pour la Gestion de l'Environnement, IBGE)

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Vuoden 1996 lopussa Belgiassa oli 85 laitosaluetta, jotka kuuluivat 5 artiklan soveltamisalaan; vuosien 1997 ja 1998 lopussa niitä oli 89 ja vuoden 1999 lopussa 84.

Toiminnat laitosalueilla

Vuonna 1996 Seveso-direktiivin soveltamisalaan kuuluvilla laitosalueilla ilmoitettiin harjoitettavan 266 toimintaa. Vuonna 1998 määrä nousi 293:een, ja vuonna 1999 se laski 289:ään.

Nämä luvut koskevat itse asiassa ”laitoksia”, ja koska yksi toiminta toteutetaan joskus useammassa kuin yhdessä laitoksessa, toimintojen määrä on tosiasiassa luultavasti noin 20 prosenttia pienempi.

Useimmat teollisuuslaitokset ovat keskittyneet muutamalle hyvin suurelle kemian alan yritykselle ja Antwerpenin öljynjalostamoihin. Näillä suurilla laitosalueilla olevien laitosten määrä vaihtelee jatkuvasti.

Laitosalueiden kokonaismäärä pysyi muuttumattomana vuosina 1994–1999, mutta toimintojen määrä kasvoi, joten toimintojen laitosaluekohtainen lukumäärä kasvoi, kuten alla olevasta kaaviosta näkyy.

Kaavio 1

Toimintojen laitosaluekohtainen lukumäärä Belgiassa

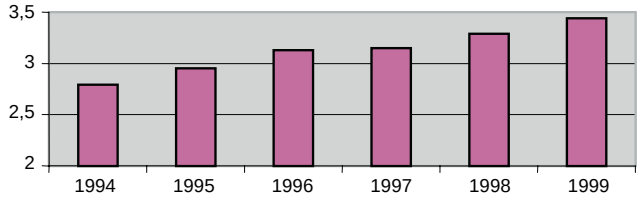

Turvallisuusselvitykset

Kaikkiin turvallisuusselvityksiin sisältyi sisäisiä pelastussuunnitelmia tai ne ovat edistäneet laitosalueen sisäistä pelastussuunnitelmaa. Turvallisuusviranomaisten vuonna 1996 tarkastamista turvallisuusselvityksistä 92 % oli riittäviä asianmukaisten hallinnollisten seurantatoimien käynnistämiseksi. Vuonna 1997 osuus oli 91 %, vuonna 1998 se oli 90 % ja vuonna 1999 jo 100 %.

On erityisen mielenkiintoista havaita, että kuten monissa muissakin jäsenvaltioissa, niiden laitosalueiden prosenttiosuus, joiden perusteella esitettiin muodollisia pyyntöjä tai oikeudellisia vaatimuksia, kasvoi vuosina 1994–1996, minkä jälkeen se on pienentynyt. Tämä saattaa johtua siitä, että turvallisuusselvitykset tarkistetaan huolellisemmin ja että niiden laatu on siten parantunut, jolloin Seveso-direktiivin alaan kuuluville laitosalueille osoitettujen muodollisten pyyntöjen ja oikeudellisten vaatimusten määrä on vähentynyt.

Kaavio 2

Hyväksytyt turvallisuusselvitykset ja laitosalueet, joille on esitetty muodollisia vaatimuksia

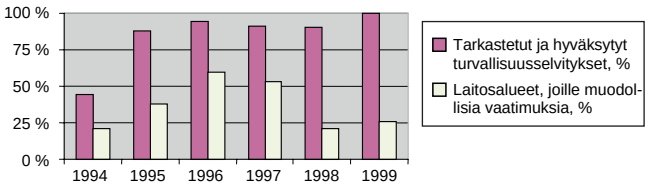

Odotettujen turvallisuusselvitysten määrä lisääntyi Belgiassa kaudella 1994–1999 suhteessa toimintojen määrään, kuten alla olevan kaavion punaiset (oikeanpuoleiset) pylväät osoittavat: turvallisuusselvitysten ja toimintojen määrät ovat jatkuvasti samassa suhteessa toisiinsa. Sen sijaan saatujen turvallisuusselvitysten määrä suhteessa laitosalueisiin kasvoi kaudella 1994–1999. Tämä voidaan selittää kahden tekijän yhteisvaikutuksella:

— laitosalueiden määrä pysyi vakaana ja toimintojen määrä kasvoi,

— turvallisuusselvitys voidaan Belgiassa laatia joko laitosalueesta tai toiminnasta. Useimmiten turvallisuusselvitys koskee toimintoja.

Kaavio 3

Saatujen laitosalue- ja toimintakohtaisten turvallisuusselvitysten määrä

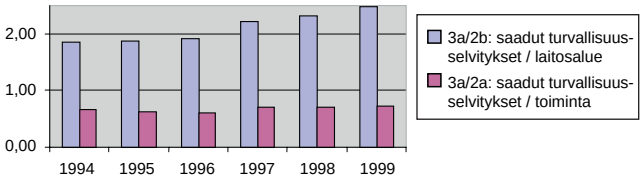

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Niiden laitosalueiden osuus, joilla on ulkoinen pelastussuunnitelma, kasvoi 69 prosentista 86 prosenttiin vuosina 1997–1999.

Tarkastukset

Kaikki laitosalueet on tarkastettu vuosittain raportointikaudella.

Tiedottaminen väestölle

Niiden laitosalueiden määrä, jotka ovat antaneet väestölle tarkoitettua tietoa, lisääntyi kaudella 1994–1999 kuten useimmissa jäsenvaltioissa. Osuus oli 86 % eli enemmän kuin yhdessäkään toisessa EU:n jäsenvaltiossa.

Belgiassa väestölle tarkoitetun tiedon jakaminen ei kuulu toiminnanharjoittajille vaan sisäasiainministeriön väestönsuojeluosastolle.

Kaavio 4

Saatujen turvallisuusselvitysten laitosalue- ja toimintokohtainen määrä

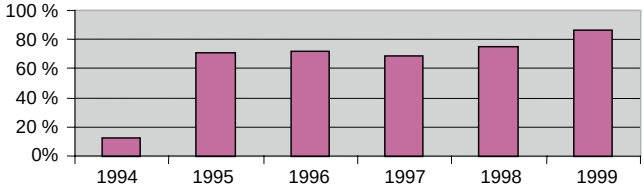

4.2.2. *Tanska*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Ympäristöministeriön määräys N:o 520 vaarallisen toiminnan turvallisuusnäkökohtien arvioinnista, annettu 5. heinäkuuta 1990.

Työministeriön määräys N:o 867 työmenetelmistä, annettu 13. lokakuuta 1994, muutettu määräyksellä N:o 1017, annettu 17. joulukuuta 1997.

Pelastusvalmiuslaki N:o 1054, annettu 23. joulukuuta 1992

Laki N:o 567 oikeudenhoidosta, annettu 1. syyskuuta 1986.

Toimivaltaiset viranomaiset

Ympäristöministeriö, ympäristökeskus

Työministeriö, työympäristön tutkimuslaitos

Oikeusministeriö

Sisäasiainministeriö, pelastushallintokeskus

Täytäntöönpanoviranomaiset

Ympäristökeskus

Kunnanvaltuustot

Kuntien pelastusvalmiusviranomaiset, pelastushallintokeskus

Työympäristön tutkimuslaitos

Poliisi

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Tanskassa 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvien laitosalueiden määrä väheni 24:stä 21:een vuosien 1994 ja 1996 lopun välisenä aikana, ja edelleen 18:aan vuoden 1999 loppuun mennessä.

Toiminnat laitosalueilla

Näillä 18 laitosalueella oli vuoden 1999 lopussa meneillään 24 eri toimintoa.

Turvallisuusselvitykset

Tanskan toimivaltaisille viranomaisille toimitettiin kaikkiaan 44 turvallisuusselvitystä, joita enempää ei ole odotettavissa. Sisäinen pelastussuunnitelma sisältyy 19 turvallisuusselvitykseen. Toimivaltainen viranomainen on tutkinut kaikki turvallisuusselvitykset, ja ne on todettu riittäviksi.

Lukumäärä tarkoittaa kaikkien direktiivin soveltamisalaan kuuluvista laitosalueista tähän mennessä saatujen turvallisuusselvitysten kokonaismäärää, päivitykset mukaan luettuina. Tämä selittää turvallisuusselvitysten suuren määrän.

Toimivaltaiset viranomaiset ovat esittäneet turvallisuusselvityksen tarkastuksen perusteella muodollisia vaatimuksia tai toteuttaneet oikeustoimia 16 laitosalueen osalta 7 artiklan 1 kohdan viimeisessä luetelmakohdassa asetettujen velvoitteiden täyttämiseksi.

Tanskassa ”muodollisten vaatimusten” on tulkittu sisältävän saatujen turvallisuusselvitysten perusteella esitetyt lisätiedustelut ja kirjeet, joissa yritystä kehotetaan toteuttamaan lisätoimenpiteitä suuronnettomuuksien ehkäisemiseksi.

Oikeustoimia — yrityksen haastamista oikeuteen direktiivin täytäntöönpanevan lainsäädännön noudattamisen valvomiseksi — ei ole Tanskassa toteutettu.

Kaavio 5

Saatujen turvallisuusselvitysten laitosalue- ja toimintokohtainen määrä

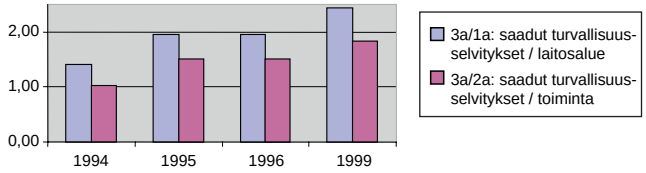

Kaudella 1994–1999 turvallisuusselvitysten sekä laitosalue- että toimintakohtainen määrä kasvoi, ja niiden laitosalueiden osuus, joihin on kohdistunut oikeustoimia tai muodollisia vaatimuksia, oli vuosina 1994–1999 edelleen hyvin suuri (noin 86 %).

Kaikilla teollisuuslaitoksilla on sisäinen pelastussuunnitelma.

Ulkoiset pelastussuunnitelmat

Voimassa on 18 ulkoista pelastussuunnitelmaa, toisin sanoen kaikilla laitosalueilla on ulkoinen pelastussuunnitelma.

Tarkastukset

Tanskassa suoritettiin raportointikaudella kaikilla laitosalueilla 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut tarkastukset.

Tiedottaminen väestölle

11 laitosaluetta tiedotti väestölle toiminnastaan 8 artiklassa vaaditulla tavalla. Tanskassa direktiivin 88/610/ETY liitteen B mukainen tiedottaminen yleisölle kuuluu poliisin tehtäviin, joka tiedottaa yrityksen toimittamien tietojen pohjalta.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

Raportointikaudella ilmoitettiin yhdestä onnettomuudesta.

Huomautuksia

Seveso-direktiivin täytäntöönpano on jälleen edistynyt raportointikaudella huomattavasti erityisesti valmistajien laatimien turvallisuusselvitysten osalta ja sekä kansallisten että paikallisten toimivaltaisten viranomaisten yhteistyössä direktiivin velvoitteiden täyttämiseksi.

Direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosalueiden määrä on pienentynyt raportointikaudella. Tämä johtuu pääasiassa nestemäisen ammoniakin ja nestekaasun vähentyneestä varastointikapasiteetista.

4.2.3. *Saksa*

Yleisiä huomautuksia

Saksalaisessa säädöksessä, jolla Seveso-direktiivi on saatettu osaksi Saksan lainsäädäntöä — *Störfall-Verordnung 1991* — ei käsitellä laitosalueita vaan laitoksia. Näin ollen kaikki vuosien 1997–1999 kyselylomakkeisiin annetut vastaukset koskevat laitoksia. *Störfall-Verordnungin* soveltamisalaan kuuluvilla laitoksilla on oltava lupa, ennen kuin ne voidaan rakentaa ja/tai niitä voidaan käyttää. Turvallisuusselvitykset tarkastetaan lupamenettelyn aikana; toimivaltaiset viranomaiset esittävät tarvittaessa muodollisia vaatimuksia tai toteuttavat oikeudellisia toimia. Turvallisuusselvityksillä on tärkeä merkitys lisätarkastusten ja laitoksissa mahdollisesti toteutettavien mittavien muutosten yhteydessä.

Sisäisiä ja ulkoisia pelastussuunnitelmia koskevia tietoja ei ole tähän mennessä kerätty erikseen; tämän vuoksi niitä koskeviin kysymyksiin ei ole voitu vastata. Kaikilla 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvilla laitoksilla on kuitenkin oltava sisäinen pelastussuunnitelma, joka laaditaan yhteistyössä toimivaltaisen viranomaisen kanssa. Kaikki jäljempänä esitettävät tiedot koskevat vuotta 1999.

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Bundes-Immissionsschutzgesetz — BImSchG (liittovaltion immissiovalvontalaki)

Störfall-Verordnung (vaarallisia onnettomuuksia koskeva asetus)

1., 2., 3. Störfall-Verwaltungsvorschrift (ensimmäinen, toinen ja kolmas yleinen hallinnollinen määräys vaarallisia onnettomuuksia koskevasta asetuksesta).

Toimivaltaiset viranomaiset

Liittovaltion viranomaiset

Liittovaltion ympäristö-, luonnonsuojelu- ja ydinturvallisuusministeriö

Liittovaltion työ- ja sosiaaliasiainministeriö

Liittovaltion sisäasiainministeriö

Osavaltioiden viranomaiset

Eri ministeriöitä ja paikallisviranomaisia

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitokset

Vuonna 1997 Saksassa oli 1955 laitosta, jotka kuuluivat 5 artiklan soveltamisalaan. Vuonna 1998 sellaisia oli 1 893 ja vuonna 1999 niitä oli 1 903. Kuten edellä todettiin, laitosalueiden lukumäärästä ei ole tietoa. "Uusien" laitosten osuus oli noin 14 prosenttia kunakin vuonna.

Kaavio 6

Laitosalueiden tai laitosten kokonaismäärä

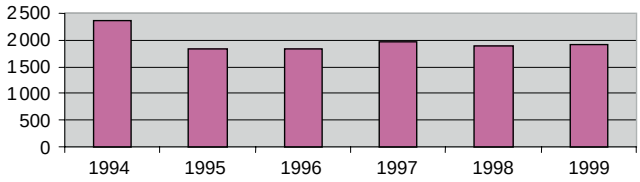

Laitosalueiden määrä pieneni huomattavasti vuosina 1994–1995, minkä jälkeen se pysyi noin 1 900:na vuosina 1997–1999.

Turvallisuusselvitykset

Toimivaltaisille viranomaisille toimitettiin vuonna 1999 yhteensä 1 874 turvallisuusselvitystä, joista 1 849 on tutkittu. Vuonna 1997 tutkittiin 1 754 turvallisuusselvitystä 1 955:sta. Vuonna 1998 tutkittiin 1 869 turvallisuusselvitystä 1 893:sta. Lisäselvityksiä ei ole toistaiseksi odotettavissa.

Sisäisiä pelastussuunnitelmia koskevia tietoja ei ole saatavilla, koska niitä ei ole vielä kerätty erikseen, kuten edellä todetaan. Vuonna 1997 määrä oli 1 955 ja vuonna 1998 se oli 1 893.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Ulkoisia pelastussuunnitelmia koskevia tietoja ei ole saatavissa, koska niitä ei ole vielä kerätty, kuten edellä todetaan.

Tarkastukset

Turvallisuusselvityksiä tarkastettiin 1 849, ja niiden katsottiin täyttävän vaatimukset. Direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukaisten tarkastusten määrää koskevat tiedot eivät ole tällä hetkellä käytettävissä (kysymys 6 b). Erillisiä tietoja ei ole toimivaltaisten viranomaisten esittämistä muodollisista vaatimuksista tai toteuttamista oikeustoimista, jotka perustuvat turvallisuusselvityksen tarkastukseen direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa asetettujen velvoitteiden mukaisesti (kysymys 5). Tietoja ei ole saatavissa myöskään riippumattomien ulkopuolisten asiantuntijoiden suorittamista turvallisuusselvitysten tarkastuksista (kysymys 7 a).

Tiedottaminen väestölle

Vuonna 1997 väestölle tiedotettiin 1 610 tapauksessa, vuonna 1998 tiedotettiin 1 559 tapauksessa ja vuonna 1999 tiedotettiin 1 562 tapauksessa. Seveso I -direktiivin 8 artiklan täytäntöönpanon yhteydessä julkaistiin opas ja liittovaltion ympäristöviranomaisen tutkimus väestölle tiedottamisen tehokkuudesta. Teollisuuslaitoksen käyttäjän on tiedotettava väestölle, mutta tiedot on hyväksytettävä toimivaltaisilla paikallisviranomaisilla.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

Raportointikaudella sattuneita 30 suuronnettomuutta koskevat tiedot ilmoitettiin MARS-tietokantaan.

Huomautuksia

Saksan suuronnettomuuksien torjuntapolitiikka säilyi pääosin ennallaan tarkasteluajanjaksona. Toimivaltainen viranomainen valmistelee nyt siirtymistä Seveso II -direktiiviin.

4.2.4. *Kreikka*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Ympäristöä koskeva puitelaki 1650/1986

Laki 1568/1985 terveydestä ja turvallisuudesta

Ministeriöiden yhteinen päätös 18187/272, tehty 24. helmikuuta 1988, (direktiivin 82/501/ETY ja sen muutosten saattaminen osaksi Kreikan lainsäädäntöä)

Ministeriöiden yhteinen päätös 77119/4607, tehty 19. heinäkuuta 1993 (direktiivin 82/501/ETY toisen tarkistuksen sekä eräiden muutosten saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä)

Toimivaltaiset viranomaiset

Ympäristöasioiden, aluesuunnittelun ja yleisten töiden ministeriö (Kreikan yhteyskeskus)

Palolaitos, paloturvallisuusosasto

Teollisuusministeriö

Terveysministeriö

Työministeriö

Täytäntöönpanoviranomaiset

Sisäministeriö

Maatalousministeriö

Liikenne- ja viestintäministeriö

Kauppalaivastoministeriö

Paikalliset viranomaiset (prefektuurit)

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuuluu 56 laitosaluetta, joista neljä on valmistunut äskettäin.

Toiminnat laitosalueilla

Laitosalueilla toteutetaan 56:ta toimintaa, joista neljä on uusia.

Turvallisuusselvitykset

Tähän mennessä on toimitettu 56 turvallisuusselvitystä. Enempää selvityksiä ei odoteta saatavan. 49 turvallisuusselvitystä sisältää sisäiset pelastussuunnitelmat, ja toimivaltaiset viranomaiset ovat katsoneet niistä 45:n olevan riittäviä. Turvallisuusselvityksistä noin 92 % sisälsi sisäisen pelastussuunnitelman.

Kaavio 7

Tutkitut ja hyväksytyt turvallisuusselvitykset

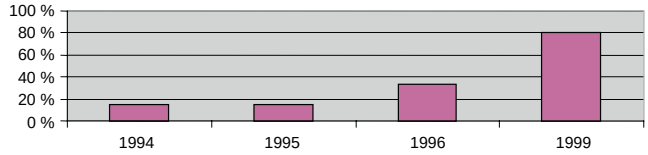

Toimivaltaisten viranomaisten tarkastamien, hallinnollisten seurantatoimien käynnistämiseksi riittävien turvallisuusselvitysten osuus kasvoi vuosina 1994–1999 ja oli 80 % vuonna 1999.

Niiden laitosalueiden osuus, joihin toimivaltaiset viranomaiset ovat kohdistaneet muodollisia vaatimuksia tai oikeustoimia turvallisuusselvityksen tarkastelun johdosta, oli raportointikaudella noin 89 %.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Kahdella laitosalueella on ulkoinen pelastussuunnitelma. Ympäristöasioiden, aluesuunnittelun ja yleisten töiden ministeriö yhteistyössä teollisuusvaltaisimpien alueiden (Ateenan, Thessalonikin ja Pireuksen) prefektuurien ja ulkopuolisten asiantuntijoiden kanssa on valmistanut yleiset pelastussuunnitelmat kyseisillä alueilla tapahtuvien teollisuusonnettomuuksien varalta ja aikoo laatia ulkoiset pelastussuunnitelmat kaikille neuvoston direktiivin 82/501/ETY 5 artiklan soveltamisalaan kuuluville teollisuuslaitoksille. Näillä kolmella alueella laadittavien laitosten ulkopuolisten pelastussuunnitelmien kokonaismäärän arvioidaan olevan 30.

Tarkastukset

Laitosalueista 45 (80 %) on tarkastettu raportointikaudella.

Kaavio 8

Tarkastetut laitosalueet

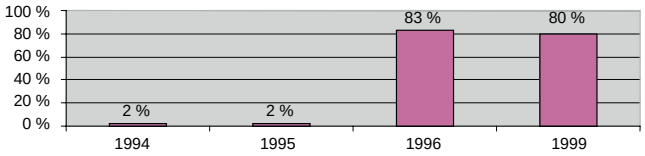

Tarkastettujen laitosalueiden osuus ei ole muuttunut olennaisesti vuoden 1996 jälkeen.

Tiedottaminen väestölle

Yksi laitosalue tiedotti väestölle toiminnastaan.

Yleinen huomautus

Toimivaltaisten viranomaisten tutkimien ja riittäviksi toteamien turvallisuusselvitysten osuus on kasvanut, mutta tiedottamisessa väestölle ja ulkoisissa pelastussuunnitelmissa on edelleen useita parantamista vaativia kohtia. Kuten edellä selitettiin, nämä ongelmat ratkaistaan lähitulevaisuudessa.

4.2.5. *Espanja*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Kansallinen lainsäädäntö

Kuninkaallinen asetus 1254/1999, 21.7.1999.

Autonomisten alueiden lainsäädäntö

Espanjan autonomisilla alueilla on 19 toimivaltaista viranomaista, joilla on lakisääteistä toimivaltaa asianomaisella maantieteellisellä alueella. Tämä merkitsee sitä, että kyseisten viranomaisten on annettava kansallisen lainsäädännön täytäntöönpanon edellyttämät erityissäännökset; kukin alue on antanut omat säädöksensä ja nimennyt toimivaltaisen elimen, joka vastaa direktiivissä säädettyjen erilaisten velvoitteiden täyttämisestä.

Toimivaltaiset viranomaiset

Kansalliset toimivaltaiset viranomaiset

Sisäasiainministeriön väestönsuojeluosasto yhdessä kansallisen teollisuus-, ympäristö- ja työviraston sekä kunkin alueen kansallisten väestönsuojeluviranomaisten kanssa.

Autonomiset alueet

Yleensä kunkin alueen väestönsuojeluviranomaiset valvovat direktiivin täytäntöönpanoa alueellaan yhdessä muiden alueellisten viranomaisten, kuten teollisuus-, ympäristö- ja työviranomaisten kanssa.

Paikallisviranomaiset

Kaikkien kuntien on laadittava ulkoiset pelastussuunnitelmat oman autonomisen alueensa viranomaisten antamien ohjeiden mukaisesti.

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Vuoden 1999 lopussa Espanjassa oli 152 direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvaa laitosaluetta, joista viisi oli äskettäin rakennettuja.

Toiminnat laitosalueilla

Laitosalueilla toteutetaan 164 toimintaa, joista viisi on uusia.

Turvallisuusselvitykset

Toimivaltaisille viranomaisille on toimitettu tähän mennessä 160 turvallisuusselvitystä, joiden lisäksi on odotettavissa vielä viisi selvitystä. Kaikkiin saatuihin turvallisuusselvityksiin sisältyy sisäinen pelastussuunni-

telma. Turvallisuusselvityksiä on enemmän kuin direktiivin soveltamisalaan kuuluvia laitosalueita, koska jotkin vain 3 ja 4 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet ovat toimittaneet selvityksensä oma-aloitteisesti toimivaltaiselle viranomaiselle, jotta selvitykset sisällytettäisiin laitosalueen ulkopuolista aluetta koskeviin pelastussuunnitelmiin.

Kaavio 9

Tutkitut ja hyväksytyt turvallisuusselvitykset

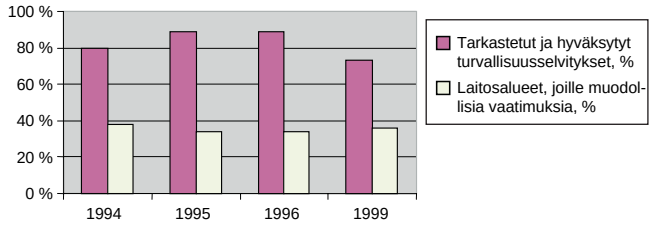

Päinvastoin kuin useimmissa muissa jäsenvaltioissa, tutkittujen ja hyväksyttyjen turvallisuusselvitysten määrä pieneni raportointikaudella 1997–1999. Muodollisten vaatimusten kohteena olevien laitosalueiden osuus pysyi vakaana kummallakin raportointikaudella.

Muodolliset vaatimukset ja oikeustoimet

Niiden laitosalueiden osuus, joihin toimivaltaiset viranomaiset ovat kohdistaneet muodollisia vaatimuksia tai oikeustoimia turvallisuusselvityksen tarkastelun johdosta, oli raportointikaudella noin 36 %.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Näillä laitosalueilla on 108 ulkoista pelastussuunnitelmaa, toisin sanoen 71 prosentilla laitosalueista on ulkoinen pelastussuunnitelma.

Tarkastukset

Kolmivuotiskaudella tarkastettiin 80 laitosaluetta 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Tämä merkitsee, että vuosittain tarkastettiin noin 18 prosenttia laitosalueista.

Tiedottaminen väestölle

Laitosalueista noin 26 % tiedotti väestölle kolmivuotisella raportointikaudella. Espanjan kuninkaallisessa asetuksessa, jolla direktiivi 82/501/ETY ja siihen tehdyt muutokset saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, säädetään, että "alueiden toimivaltaisten viranomaisten on yhteistyössä kyseisten laitosalueiden toiminnanharjoittajien kanssa annettava tietoa väestölle".

Tietoa levitetään julkisilla kampanjoilla: esitteillä, haastatteluilla, esittelyillä yms.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

MAHB:lle on ilmoitettu neljästä suuronnettomuudesta. Kaksi onnettomuutta tapahtui ylemmän tason laitoksissa ja kaksi alemman tason laitoksissa.

4.2.6. *Ranska*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Laki ympäristönsuojelun alalla toimivista luokitelluista laitoksista, annettu 19. heinäkuuta 1976

Laki suuronnettomuuksien ehkäisystä, annettu 22. heinäkuuta 1987

Toimivaltaiset viranomaiset

Ympäristöministeriö vastaa luokiteltuja laitoksia koskevasta lainsäädännöstä.

Sisäasiainministeriö vastaa pelastuspalvelujen yleisestä järjestämisestä ja valmiuksista hätätilanteiden varalta.

Departementin prefekti myöntää toimiluvat. Luokiteltujen laitosten tarkastuksista vastaavat DRIRE:n tarkastajat avustavat prefektiä teknisluonteisissa tehtävissä. Departementin prefekti laatii ulkoisen pelastussuunnitelman.

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Vuoden 1996 lopussa oli toiminnassa 392 laitosaluetta, jotka kuuluivat Seveso-direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan. Vuoden 1998 lopussa niitä oli 371.

Toiminnat laitosalueilla

Vuonna 1996 harjoitettiin 698 toimintaa, ja kysymyksen 1 a kohdalla luetelluilla laitosalueilla harjoitettiin 740 toimintaa.

Turvallisuusselvitykset

Toimivaltaisille viranomaisille on toimitettu 850 turvallisuusselvitystä. Enempää selvityksiä ei odoteta saatavan. Tarkastuslautakunta on tarkastanut kaikki turvallisuusselvitykset. Noin 52 prosenttia turvallisuusselvityksistä sisältää sisäisen pelastussuunnitelman.

Kaavio 10

Saatujen turvallisuusselvitysten laitosalue- ja toimintokohtainen määrä

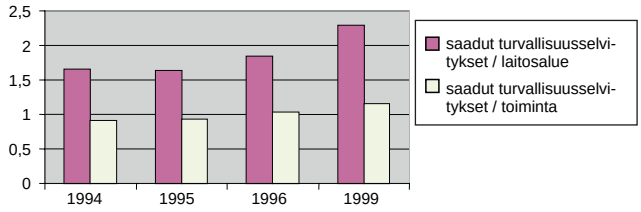

Saatujen turvallisuusselvitysten määrä kasvoi 34 prosentilla kaudella 1994–1999. Samana aikana laitosalueiden määrä pieneni vähän, joten laitosaluetta kohti saatujen turvallisuusselvitysten määrä kasvoi. Koska myös toimintojen määrä kasvoi kaudella 1994–1999, toimintakohtaisten turvallisuusselvitysten määrä kasvoi hieman.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Vuoden 1998 lopussa 280 laitosalueella oli ulkoinen pelastussuunnitelma.

Kaavio 11

Laitosalueet, joilla on ulkoinen pelastussuunnitelma

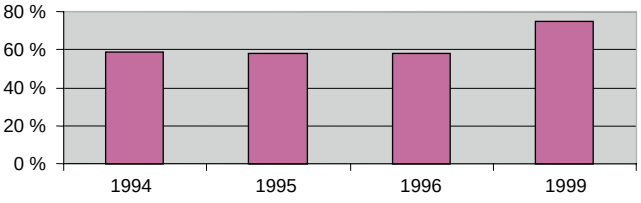

Niiden laitosalueiden osuus, joilla on ulkoinen pelastussuunnitelma, kasvoi 75 prosenttiin vuoden 1999 lopussa.

Tarkastukset

Direktiivin 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista tarkastuksista tai toimivaltaisten viranomaisten toteuttamista oikeustoimista on vaikea saada tietoja.

Kaikista 16. heinäkuuta 1976 annetun lain soveltamisalaan kuuluvista tuotantolaitoksista (63 000 tuotantolaitoksen toiminta on luvanvaraista) tarkastetaan vuosittain keskimäärin 20 000.

Tiedottaminen väestölle

Seveso-direktiivin 8 artiklan mukaisia tietoja on annettu 280 tapauksessa.

Kaavio 12

Väestölle tiedottavien laitosalueiden prosenttiosuus

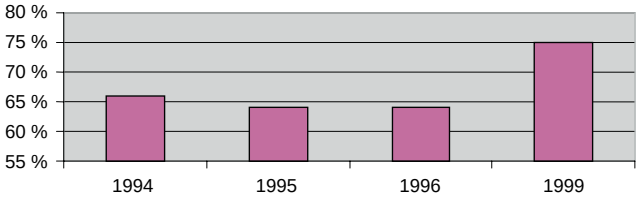

Niiden laitosalueiden osuus, jotka tiedottivat väestölle, kasvoi kaudella 1997–1999 ja oli 75 prosenttia vuonna 1999.

Huomautuksia

Edellä mainitun 16. heinäkuuta 1976 annetun lain soveltamisalan piiriin kuuluu 63 000 laitosta, ja niiden toiminta on luvanvaraista. Lupahakemukseen on liitettävä vaikutus- ja riskiarviointi. Näillä tutkimuksilla on ensiarvoinen merkitys suuronnettomuuksien ehkäisyssä, johon kuuluvat riskien vähentäminen niiden syntypaikalla, pelastussuunnittelu, kaupunkirakentamisen sääntely ja väestölle suunnattu tiedottaminen.

4.2.7. *Irlanti*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Euroopan yhteisöjen säännökset (tietyn teollisen toiminnan suuronnettomuuden vaarasta) 1986 ([1])

Euroopan yhteisöjen säännökset (tietyn teollisen toiminnan suuronnettomuuden vaarasta) (muutos) 1989 ([2])

Euroopan yhteisöjen säännökset (tietyn teollisen toiminnan suuronnettomuuden vaarasta) (muutos) 1992 ([3])

Viranomaiset

Keskushallinnon toimivaltainen viranomainen:

— Kansallinen työturvallisuus- ja terveyslaitos (National Authority for Occupational Safety and Health)

([1]) S.I. No. 292-1986
([2]) S.I. No. 34-1989
([3]) S.I. No. 21-1992

Toimivaltaiset paikallisviranomaiset

— Garda Síochána (poliisi)

— Paikallisviranomaiset

— Alueelliset terveyslautakunnat

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Irlannissa oli vuoden 1996 lopussa 20 direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvaa laitosaluetta. Vuoden 1997 lopussa niitä oli 19 ja vuoden 1999 lopussa 16. Kahden yrityksen sulkeminen on merkinnyt kahden laitosalueen lopettamista.

Toiminnat laitosalueilla

Seveso-direktiiviä sovelletaan Irlannissa kokonaisiin laitosalueisiin eikä yksittäisiin teollisiin toimintoihin, joten toimintakohtaisia tietoja ei ole saatavilla. Kaikilla laitosalueilla yhtä lukuun ottamatta harjoitetaan kuitenkin vain yhtä toimintaa, joten toimintojen lukumäärä on yhtä suurempi kuin edellä mainittu laitosalueiden määrä.

Turvallisuusselvitykset

Vuonna 1997 saatiin 18 turvallisuusselvitystä, kun niitä odotettiin 19:ää. Vuonna 1998 saatiin 17 turvallisuusselvitystä kaikkiaan 18:sta odotetusta selvityksestä, ja vuonna 1999 saatiin kaikki odotetut 16 turvallisuusselvitystä. Kaikkiin turvallisuusselvityksiin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma, ja ne on todettu riittäviksi hallinnollisten seurantatoimien käynnistämiseksi.

Kaavio 13

Laitosalueet, joille on esitetty muodollisia vaatimuksia, ja hyväksytyt turvallisuusselvitykset

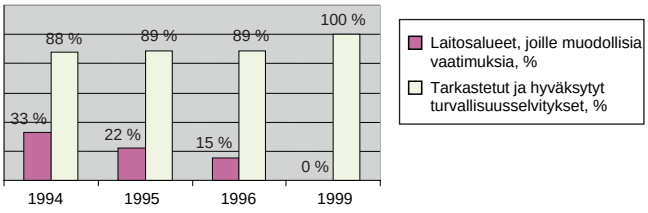

Niiden laitosalueiden osuus, joihin kohdistui muodollisia vaatimuksia, pieneni kaudella 1994–1999. Sen sijaan tarkastettujen ja hyväksyttyjen turvallisuusselvitysten osuus (joka oli jo vuonna 1994 suuri verrattuna EU:n keskiarvoon) kasvoi 100 prosenttiin vuonna 1999.

Turvallisuusselvitysten tutkiminen ei ole johtanut muodollisiin vaatimuksiin tai oikeustoimiin tarkastelujaksolla

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Vuosina 1997 ja 1998 kolmellatoista laitosalueella oli ulkoinen pelastussuunnitelma. Vuonna 1999 teollisuuslaitoksista 12:lla oli ulkoinen pelastussuunnitelma, toisin sanoen 75 prosentilla. Ulkoisten pelastussuunnitelmien perusteella kolmen laitosalueen katsottiin olevan sellaisia, etteivät ne aiheuta vaaraa väestölle laitosalueen ulkopuolella.

Tarkastukset

Vuosina 1997 ja 1998 tarkastettiin 16 laitosaluetta (85 %) 7 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Vuonna 1999 tarkastettiin 12 laitosaluetta, toisin sanoen 75 %.

Tiedottaminen väestölle

Tarkastelukaudella kolme laitosaluetta ei ole antanut väestölle vaadittuja tietoja. Niiden laitosalueiden osuus, jotka ovat tiedottaneet yleisölle, on noin 80 %. Väestölle tiedottaminen todettiin niin, että tarkastajat vierailivat useiden laitosalueen lähellä asuvien ihmisten luona ja tarkastivat, olivatko he saaneet tietoa.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

Raportointikaudella ei tapahtunut suuronnettomuuksia.

4.2.8. *Italia*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Decreto del Presidente della Repubblica del 17 maggio 1998, n. 175 attuativo della direttiva CEE n. 82/501, relativi ai rischi di incidenti rilevanti connessi con determinate attivitá industriali.

Decreto del Presidente del Consiglio dei Ministri del 31 marzo 1989 sull'applicazione dell'articolo 12 del DPR 175/88

Decreto del Ministero dell'Ambiente del 20 maggio 1991; modificazioni ed integrazioni al DPR 17/05/1988 n. 175, in recipimento della direttiva CEE n. 86/610 che modifica la direttiva CEE n. 82/501 relativa ai rischi di incidenti rilevanti connessi con determinate attivitá industriali.

Decreti Legge (jotka eivät ole lain tasoisia): D.L. 10 gennaio 1994 n. 13, 10 marzo 1994 n. 278, 8 luglio 1994 n. 437, 7 settembre 1994, n. 529, 7 novembre 1994, n. 618, 7 gennaio 1995 n. 2, 9 marzo 1995 n. 65, 10 maggio 1995 n. 160, 7 luglio 1995 n. 271, 7 settembre 1995 n. 371, 8 novembre 1996 n. 5, 8

marzo 1996 n. 111, 3 maggio 1996 n. 245, 8 luglio 1996 n. 351, 6 settembre 1996 n. 461.

Toimivaltaiset viranomaiset

Ministero dell'Ambiente, Servizio Inquinamento Atmosferico, Acustico e delle Industrie a rischio. Ympäristöministeriö vastaa Seveso I -direktiiviin liittyvän toiminnan tarkastamisesta keskustasolla.

Ministero dell'Industria, Direzione Generale Fonti de Energia.

Ministero dell'Interno, Direzione Generale della Protezione Civile e dei Servizi Antincendio.

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Italian viranomaiset raportoivat vuonna 1999 yhteensä 313 laitosalueesta, jotka kuuluivat 5 artiklan soveltamisalaan. Nämä tiedot vaikuttavat ristiriitaisilta sen kanssa, että vuonna 1996 niitä mainittiin olevan 430. Tämä johtuu siitä, että laitosalueiden laskentatapa on muuttunut.

Kaavio 14

Laitosalueiden määrä

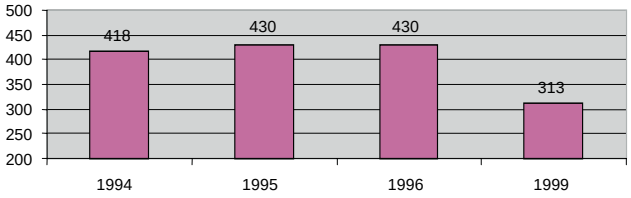

Toiminnat laitosalueilla

Tietoja ei ole toimitettu.

Turvallisuusselvitykset

Toimivaltaiset viranomaiset ovat saaneet 301 turvallisuusselvitystä, ja 12 selvitystä puuttuu. Turvallisuusselvityksistä 64 % on tarkastettu.

Muodolliset vaatimukset ja oikeustoimet

Kahdelletoista teollisuuslaitokselle on osoitettu muodollisia vaatimuksia ilmoitusten laiminlyömisen vuoksi. Monet turvallisuusselvitykset ovat yhä tutkittavina.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Kaikkiaan 313:sta teollisuuslaitoksesta on laadittu 272 ulkoista pelastussuunnitelmaa, mutta monet niistä ovat alustavia, sillä 192 suunnitelmaa on vielä tutkittavina.

Tarkastukset

Direktiivin 7 artiklan 2 kohdan mukainen tarkastus suoritettiin 40 laitosalueella vuonna 1994. Tarkastusten määrä kasvoi 179:ään vuonna 1996. Vuonna 1999 tehtiin 65 tarkastusta. Ulkopuoliset riippumattomat asiantuntijat eivät tarkastaneet yhtään turvallisuusselvitystä. Tietoja ei ole niiden turvallisuusselvitysten määrästä, jotka toimivaltaiset viranomaiset ovat tarkastaneet ja katsoneet riittäviksi hallinnollisten seurantatoimenpiteiden käynnistämiseen 7 artiklassa tarkoitettujen velvoitteiden täyttämiseksi.

Tiedottaminen väestölle

Kaikki laitosalueet ovat tiedottaneet yleisölle tiedotuskampanjoin, paikallislehdissä julkaistuin ilmoituksin, julkisissa tilaisuuksissa tai avoimissa tapaamisissa.

4.2.9. *Luxemburg*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Laki työterveydestä ja -turvallisuudesta, annettu 17. kesäkuuta 1994 ([1])

Laki työterveyshuoltopalveluista, annettu 17. kesäkuuta 1994 ([2])

Laki työterveydestä ja -turvallisuudesta julkisella sektorilla, annettu 8. kesäkuuta 1994 ([3])

Laki vaarallisista, terveydelle vahingollisista tai haitallisista tuotantolaitoksista, annettu 9. toukokuuta 1990 ([4])

Vaarallisten, terveydelle vahingollisten tai haitallisten tuotantolaitosten luetteloinnista ja luokittelusta 18. toukokuuta 1990 annettu suurherttuan asetus ([5]) muutettuna 9. marraskuuta 1993 annetulla suurherttuan asetuksella ([6])

Tietyn teollisen toiminnan suuronnettomuuden vaarasta 10. huhtikuuta 1987 annettu suurherttuan asetus ([7]) muutettuna 19. heinäkuuta 1991 annetulla suurherttuan asetuksella ([8])

Laki lääketieteellisestä ensiavusta, annettu 27. helmikuuta 1986

([1]) Mémorial A 55, 1.7.1994, s. 1060.
([2]) Mémorial A 55, 1.7.1994, s. 1054.
([3]) Mémorial A 55, 1.7.1994, s. 1050.
([4]) Mémorial A 55, 23.5.1990, s. 310.
([5]) Memorial A 55, 23.5.1990, s. 316.
([6]) Mémorial A 91, 1.12.1993, s. 1652.
([7]) Mémorial A 23, 10.4.1987, s. 305.
([8]) Mémorial A 49, 2.8.1991, s. 999.

Katastrofiavun järjestämisestä 18. marraskuuta 1976 annettu laki ([1]) muutettuna 11. tammikuuta 1990 annetulla lailla ([2])

Työsuojelun ja kaivosten työolojen valvontaelimen perustamisesta 4. huhtikuuta 1974 annettu laki ([3]) muutettuna 9. toukokuuta 1990 annetulla lailla (katso edellä) sekä 17. kesäkuuta 1994 annetulla lailla (katso edellä)

Toimivaltaiset viranomaiset

Ministeriöiden välinen komitea, jonka puheenjohtajana toimii työministeriön edustaja ja jonka jäseniä ovat ympäristöministeriön, terveysministeriön, sisäasiainministeriön sekä työsuojelun ja kaivosten työolojen valvontaelimen ja eri asiantuntijaelinten edustajat.

Työministeriö

(Direktiivin 82/501/ET Y) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Luxemburgissa on yhteensä 4 laitosaluetta.

Toiminnat laitosalueilla

Kullakin laitosalueella harjoitetaan vain yhtä toimintaa.

Turvallisuusselvitykset

Toimivaltaisille viranomaisille on toimitettu kaksi turvallisuusselvitystä.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Kahdella laitosalueella on ulkoinen pelastussuunnitelma.

Tarkastukset

Kaksi laitosaluetta on tarkastettu 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

Tiedottaminen väestölle

Yksikään laitosalue ei ole tiedottanut väestölle.

4.2.10. *Alankomaat*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Ympäristönhoitolaki ([4])

Asetus teollisuuslaitoksista ja toimiluvista ([5])

Asetus suuronnettomuuksien vaaroista ([6])

Laki työolosuhteista ([7])

Asetus työolosuhteista (2 luvun 2 jakso) ([8])

Lait katastrofeista ja suuronnettomuuksista ([9])

Asetus katastrofi- ja suuronnettomuustiedottamisesta ([10])

Laki valtionhallinnon julkisesta luonteesta ([11])

Toimivaltaiset viranomaiset

Työ- ja sosiaaliministeriö

Asunto-, aluesuunnittelu- ja ympäristöministeriö

Sisäasiainministeriö

Täytäntöönpanoviranomaiset

Raatimiehet (maakunnissa)

Kunnanjohtajat ja raatimiehet (kunnissa)

Työtarkastusviranomainen

Kunnanjohtajat

Alueellisen palokuntapalvelun johtoryhmät

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Vuonna 1994 direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuului 115 laitosaluetta, joista 91 on velvoitettu laatimaan työturvallisuusselvitys. Kolme laitosaluetta oli hiljattain valmistunut, ja 46 oli vastikään tullut voimaantulleen direktiivin 88/610/ETY soveltamisalan piiriin. Laitosalueiden määrä lisääntyi: vuonna 1996 niitä oli 124 ja vuonna 1999 niitä oli 129. Edellisen raportointikauden jälkeen ilmoitettiin viidestä uudesta kohteesta.

([1]) Mémorial A 69, 24.11.1976, s. 1125.
([2]) Mémorial A 4, 27.1.1990, s. 26.
([3]) Mémorial A 27, 18.4.1974, s. 486.
([4]) Stb. (valtionhallinnon lehti) 1994/80.
([5]) Stb. 1993/50.
([6]) Stb. 1992/291.
([7]) Stb. 1980/664.
([8]) Stb. 1997/60.
([9]) Stb. 1985/88.
([10]) Stb. 1994/463.
([11]) Stb. 1991/703, tarkistettu viimeksi 16. joulukuuta 1993 annetulla lailla, Stb. 1993/650.

Toiminnat laitosalueilla

Vuonna 1999 laitosalueilla toteutettiin 611 toimintaa, joista 15 oli uusia.

Kaavio 15

Toimintojen laitosaluekohtainen lukumäärä

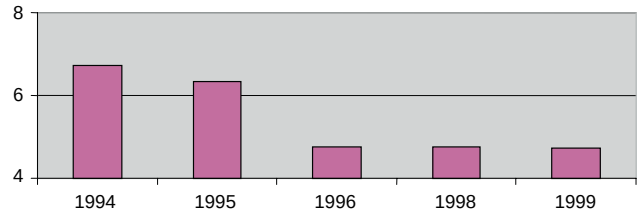

Toimintojen laitosaluekohtainen määrä pieneni kummallakin raportointikaudella ja nopeimmin vuosina 1995–1996. Toimintojen määrä laitosaluetta kohti on kuitenkin edelleen Euroopan unionin suurin.

Turvallisuusselvitykset

Toimivaltaisille viranomaisille on toimitettu 129 turvallisuusselvitystä, ja lisäksi on toimitettu luonnokset viidestä selvityksestä. Sisäinen pelastussuunnitelma sisältyy 124 turvallisuusselvitykseen. Turvallisuusselvityksiä tarkastettiin 109.

Kaavio 16

Hyväksytyt turvallisuusselvitykset ja laitosalueet, joille on esitetty muodollisia vaatimuksia

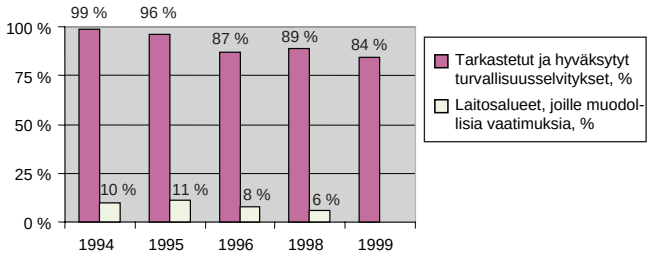

Tutkittujen ja hyväksyttyjen turvallisuusselvitysten osuus sekä niiden laitosalueiden osuus, joille on esitetty muodollisia vaatimuksia, pienenivät kummankin raportointikauden aikana.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

103 laitosalueella on ulkoinen pelastussuunnitelma.

Tiedottaminen väestölle

Väestölle tiedotettiin kohteen vaaroista 80 tapauksessa. Seitsemässä tapauksessa lupaviranomaiset ovat julkaisseet turvallisuusselvityksessä oleviin tietoihin perustuvan ilmoituksen.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

Kertomusajanjaksona sattui kolme onnettomuutta, joista ilmoitettiin MARS-tietokantaan.

Huomautuksia

Seveso II -direktiivin täytäntöönpano on hyödynnetty tilaisuutena käsitellä suuronnettomuuksien vaaroja yhtenäisemmällä tavalla. Pääsäädös BRZO vuodelta 1999 on neljästä laista koottu ja kolmen ministerin allekirjoittama asetus. Kaikki kolme tarkastuslaitosta tekivät läheistä yhteistyötä turvallisuusselvitysten arvioinnissa ja teollisuuslaitosten tarkastamisessa. Niiden odotetaan antavan yhteisen lausuntonsa raportissa osoitettujen riskien hyväksyttävyydestä. Lausunto on julkinen.

Täytäntöönpanon joustavoittamiseksi toteutettiin seuraavat toimet: tarkastuslaitosten annettiin ottaa palvelukseen lisää työntekijöitä, tarkastuslaitoksille kirjoitettiin opas, jossa kuvaillaan yhtenäistä lähestymistapaa, tarkastuslaitokset saivat koulutusta ja toimialan, työntekijöiden ja tarkastuslaitosten käymät intensiiviset keskustelut johtivat konsensusasiakirjaan, raporttiin vuoden 1999 suuronnettomuusasetuksen tiedotusvaatimuksista, jota käytetään asetuksen tulkintana. Suurin haaste tulee olemaan ennen helmikuuta 2001 saataviksi odotettujen lukuisien turvallisuusselvitysten käsittely. Ministeriöissä valmistellaan lisäksi asetusta, jossa käsitellään liikennelaitosten suuronnettomuusvaaroja Seveso II -direktiivin tapaan.

4.2.11. *Itävalta*

Yleisiä huomautuksia

Itävalta liittyi Euroopan unioniin vuonna 1995. Se oli jo vuonna 1991 pannut Seveso I -direktiivin olennaiset osat täytäntöön ”suuronnettomuusasetuksella”, joka on lisäys kauppa- ja teollisuuslakiin, joka on tärkein teollisuuslaitosten lupajärjestelmää säätelevä laki. Päinvastoin kuin muissa maissa käsite ”laitosalue” (tai ”tuotantolaitos”, joka on nyt määritelty Seveso II -direktii-

vissä) oli jo käytössä Itävallan lainsäädännössä, kun taas eri viranomaiset käyttivät epäyhdenmukaisesti käsitteitä ”laitos” ja ”toiminta”, joita ei määritelty laissa ennen Seveso II -direktiivin siirtämistä osaksi kansallista lainsäädäntöä (ks. jäljempänä). Lainsäädäntö ei ollut muuttunut edelliseltä raportointikaudelta.

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Kauppa- ja teollisuuslainsäädäntöön ([1]) perustuva asetus suuronnettomuuksista ([2]), annettu 28. marraskuuta 1991.

Ympäristötiedotuslakiin ([3]) perustuva asetus teollisuusonnettomuuksia koskevasta tiedottamisesta ([4]), annettu 25. toukokuuta 1994.

Toimivaltaiset viranomaiset

Liittovaltion talousministeriö

Liittovaltion ympäristöministeriö

(Direktiivin 82/501/ET Y) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet/toiminnat

Vuoden 1996 lopussa Itävallassa oli yhteensä 140 direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvaa laitosaluetta; niiden määrä laski 133:een vuonna 1999, koska useiden laitosalueiden kapasiteettia pienennettiin.

Turvallisuusselvitykset

Kuten edellisellä raportointikaudella todettiin, toiminnanharjoittajilta puuttui silloin tietoa Seveso I -direktiivin vaatimuksista, joten monet viranomaisille toimitetuista turvallisuusselvityksistä olivat riittämättömiä, ja ne oli palautettava. Näin kävi 106 selvitykselle vuosina 1995–1996. Koska turvallisuusselvitysten laatu on parantunut, viranomaisten saamien selvitysten määrä kasvoi huomattavasti. Toinen syy määrän kasvuun on, että turvallisuusselvitykset on saatettava ajan tasalle varsinkin, jos laitosalueella tehdään merkittäviä muutoksia.

Vuoden 1999 loppuun mennessä oli toimitettu 219 turvallisuusselvitystä kaikkiaan 231:stä odotetusta selvityksestä, ja niistä 141 todettiin riittäviksi. 37 turvallisuusselvitystä 24 teollisuusalueelta palautettiin ja niistä pyydettiin lisätietoja tai todettiin, että toimenpiteet eivät olleet riittäviä.

On huomattava, että selvityksiä odotettiin saatavan 231, koska monet yritykset laativat selvitykset laitos- tai toimintakohtaisina. Kaikkiin turvallisuusselvityksiin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma.

Kaavio 17

Tutkitut ja hyväksytyt turvallisuusselvitykset

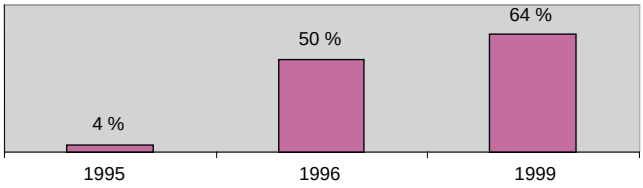

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Vuoden 1999 lopussa ilmoitettiin olevan saatavilla 23 ulkoista pelastussuunnitelmaa. Määrän pieneneminen edelliseltä raportointikaudelta johtui siitä, että Seveso II -direktiivin saattamisen osaksi kansallista lainsäädäntöä ilmoitettiin viivästyvän lähes kahdella vuodella, eivätkä ulkoisten pelastussuunnitelmien laatimiseen liittyvät toimivaltuudet olleet selvillä.

Tarkastukset

Vuonna 1995 tehtiin ilmoitus 73:sta 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta tarkastuksesta. Jotkut kyseisistä tarkastuksista toistetaan vuosittain, mutta useimmat tarkastukset suoritetaan voimassa olevien kansallisten velvoitteiden mukaisesti joka kolmas vuosi. Vuonna 1996 tarkastettiin kaikkiaan 78 laitosaluetta. Vuosina 1996–1999 kerrottiin tehdyn 61 tarkastusta. Jotkin kyseisistä tarkastuksista toistetaan vuosittain, mutta useimmat tarkastukset suoritetaan voimassa olevien kansallisten velvoitteiden mukaisesti joka kolmas vuosi. Vuonna 1999 tarkastettiin kaikkiaan 50 laitosaluetta.

Tiedottaminen väestölle

Direktiivin 8 artikla on pantu täytäntöön Itävallassa erillisellä lailla: asetuksella suuronnettomuuksista tiedottamisesta. Väestölle kohdistuvaa tiedotusta raportoitiin tapahtuvan 69 laitosalueella.

([1]) BGBl. Nr. 50/1974, lisäsäädöksen BGBl. Nr. 399/1988 muodossa.
([2]) BGBl. Nr. 593/1991.
([3]) BGBl. Nr. 495/1993.
([4]) BGBl. Nr. 391/1994

Kaavio 18

Väestölle tiedottaneiden laitosalueiden osuus

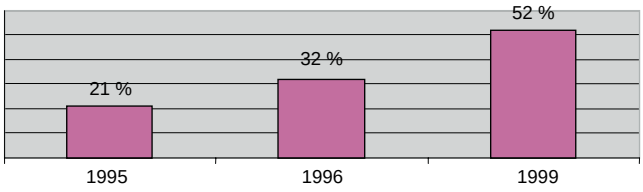

Niiden laitosalueiden osuus, jotka tiedottivat väestölle, kasvoi kummankin raportointikauden aikana, ja osuuden odotetaan kasvavan jälleen Seveso II -direktiivin johdosta.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

On huomattava, että Itävallan raportointiyhteyspiste perustettiin vasta vuonna 1997. Se on tähän mennessä ilmoittanut komissiolle kolmesta suuronnettomuudesta.

Huomautuksia

Itävallan liittovaltiojärjestelmän vuoksi tehokas vuosittain tehtävä tietojenkeruu on vaikeaa. Raportointijärjestelmä on suhteellisen uusi, ja sitä parannetaan perustamalla provinsseihin erillisiä yhteyspisteitä.

Itävallassa oli perehdytty Seveso-lainsäädäntöön jo hyvän aikaa ennen maan liittymistä Euroopan unioniin; siihen liittyvä vastuu on jaettu eri viranomaisten kesken. Seveso II -direktiivin täytäntöönpanon uskotaan tarjoavan mahdollisuuden lainsäädäntökehyksen entistä laajamittaisempaan yhtenäistämiseen.

4.2.12. *Portugali*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Lain tasoinen asetus N:o 204/93, annettu 3. kesäkuuta 1993 (Diário da República No. 129 I-A). Tällä lailla pannaan täytäntöön Seveso-direktiivin muutokset (direktiivit 87/216/ETY ja 88/610/ETY).

Toimivaltainen viranomainen

Teollisuuden suuronnettomuuksista vastaava tekninen viranomainen (ATRIG). Tämän ministeriöiden välisen elimen puheenjohtaja on Portugalin ympäristöministeriön ympäristöasiain pääjohtaja, ja se toimii ministeriön ympäristöosaston yhteydessä.

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Portugalissa oli 36 laitosaluetta, jotka kuuluivat 5 artiklan soveltamisalaan. Kolme niistä oli vuoden 1999 lopussa vasta rakennettuja. Kaikista 36 laitosalueesta vain yksi oli uusi.

Kaavio 19

Laitosalueiden määrä

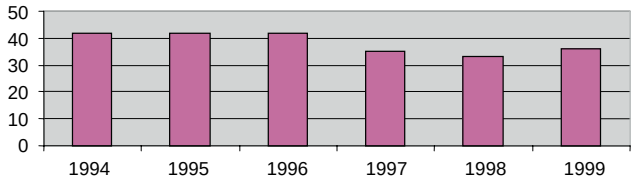

Direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvien laitosalueiden määrän väheni, kuten edellisessä kertomuksessa ennustettiin. Tämä johtui siitä, että lasi-, sellu- ja paperiteollisuudessa korvattiin tiettyjä aineita muilla aineilla ja nestekaasu korvattiin maakaasulla. Lisäksi joissakin tapauksessa varastoja vähennettiin.

Toiminnat laitosalueilla

Seveso I -direktiiviä sovelletaan Portugalissa koko tuotantolaitoksen alueeseen eikä yksittäisiin toimintoihin. Toiminnanharjoittajan on toimitettava vain yksi turvallisuusselvitys kustakin laitosalueesta riippumatta siitä, kuinka monta toimintaa siellä harjoitetaan. Tämän vuoksi toiminnoista ei ole saatavilla lukuja.

Turvallisuusselvitykset

Tähän mennessä on toimitettu 36 turvallisuusselvitystä. Kaikkiin turvallisuusselvityksiin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma. Vuonna 1997 kansallinen toimivaltainen viranomainen ATRIG tutki 35 turvallisuusselvitystä, joista 26:n perusteella toimivaltaiset viranomaiset esittivät muodollisia vaatimuksia tai toteuttivat oikeustoimia. Vuonna 1998 ATRIG tutki 33 turvallisuusselvitystä, joista 18:n perusteella toimivaltaiset viranomaiset esittivät muodollisia vaatimuksia tai toteuttivat oikeustoimia. Vuonna 1998 ATRIG tutki 34 turvallisuusselvitystä, joista 18:n perusteella toimivaltaiset viranomaiset esittivät muodollisia vaatimuksia tai toteuttivat oikeustoimia. Vuonna 1999 saatiin kolme uutta turvallisuusselvitystä, mutta niistä kaksi tuli jo toiminnassa olevilta tuotantolaitoksilta, jotka olivat vastikään tulleet soveltamisalan piiriin.

Kaavio 20

Niiden laitosalueiden osuus, joihin on kohdistettu muodollisia vaatimuksia

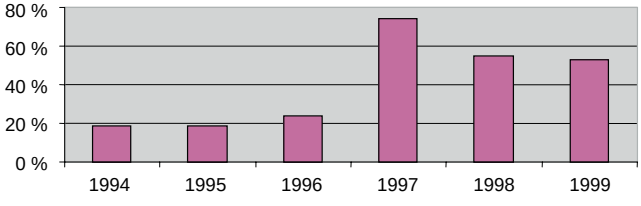

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Vuoden 1999 lopussa oli saatu 18 ulkoista pelastussuunnitelmaa.

Kaavio 21

Laitosalueet, joilla on ulkoinen pelastussuunnitelma

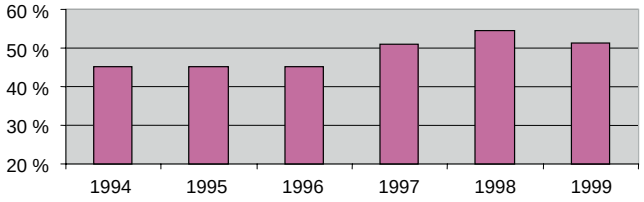

Tarkastukset

Kaavio 22

Tarkastetut laitosalueet

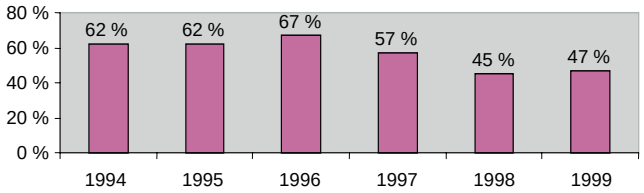

Tarkastettujen laitosalueiden osuus pieneni raportointikaudella, mikä on huolestuttavaa. Koska tarkastuksia koskevat Seveso II -direktiivin vaatimukset ovat selvät, asian toivotaan korjautuvan.

Tiedottaminen väestölle

18 laitosaluetta on antanut tietoja väestölle, joten tilanne on parantunut jonkin verran edelliseltä raportointikaudelta, mutta tiedotusta väestölle on kuitenkin edelleen parannettava Seveso II -direktiivin mukaisesti.

Kaavio 23

Väestölle tiedottaneiden laitosalueiden prosenttiosuus

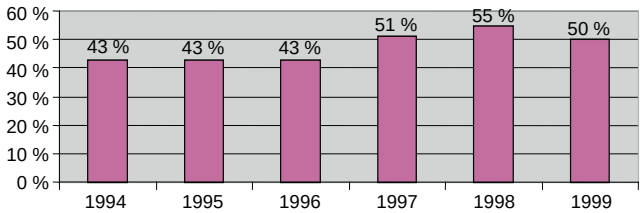

Onnettomuuksista ilmoittaminen

Raportointikaudella tapahtui kolme suuronnettomuutta, ja niitä koskevat tiedot on sisällytetty MARS-tietokantaan.

4.2.13. *Suomi*

Yleisiä huomautuksia

Suomi on ollut Euroopan unionin jäsenvaltio 1.1.1995 alkaen. Se oli saattanut Seveso-direktiivin osaksi kansallista lainsäädäntöä jo ennen jäsenyyttään ETA-sopimuksen perusteella. Direktiivi pantiin täytäntöön muuttamalla vaarallisten kemikaalien käsittelyä, palo- ja pelastuspalveluja sekä työturvallisuutta koskevaa lainsäädäntöä. Suuronnettomuuksien ehkäisyä koskevien säännösten noudattamista valvova keskeinen viranomainen on Turvatekniikan keskus (TUKES). Valmiutta ja torjuntaa koskevia säännöksiä on lujitettu paikallisten palo- ja pelastuspalvelujen avulla. Työturvallisuusviranomaiset (työsuojelutarkastajat) ovat valvoneet työntekijöiden turvallisuutta koskevien säännösten noudattamista.

Suuronnettomuuden vaaran aiheuttavista laitosalueista vastaavien toiminnanharjoittajien oli haettava lupa TUKESilta jo laitosalueen suunnitteluvaiheessa. Lupahakemuslomake sisälsi suurelta osin direktiivin 5 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa mainitut tiedot. Tämän lisäksi siinä vaadittiin yksityiskohtaisempi tekninen kuvaus tuotantolaitoksesta sekä arvio suunnitellun toiminnan aiheuttamista vaaroista. Arvioihin kuului arvio tyypillisistä ja suurimmista mahdollisista vaaratilanteista. Toiminnanharjoittajan, jonka hallinnassa olevassa tuotantolaitoksessa säilytettävien vaarallisten aineiden määrä ylittää 5 artiklan 1 kohdassa vahvistetut raja-arvot, oli täydennettävä lupahakemustaan laatimalla järjestelmällinen turvallisuusselvitys, jossa käydään yksityiskohtaisesti läpi mahdolliset onnettomuuslähteet sekä onnettomuuksien seuraukset laitosalueella ja sen ulkopuolella. Lisäksi turvallisuusselvityksissä on tuotava esiin se, miten tuotantolaitoksessa huolehditaan onnettomuuksien torjunnasta ja niiden seurausten rajoittamisesta. Toiminnanharjoittajan on ilmoitettava TUKESille myös laitoksiin tehtävistä muutoksista. TUKES tarkasti uudet tai muutetut tuotantolaitokset yhdessä paikallisviranomaisten kanssa ennen laitoksen toiminnan aloittamista.

Turvallisuusselvityksiä koskevien säännösten tultua voimaan olemassa olevien laitosten oli laadittava erillinen turvallisuusselvitys 1. syyskuuta 1995 mennessä. TUKES tarkasti turvallisuusselvitykset ja arvioi niissä esitetyt päätelmät erikseen.

Suuronnettomuuden vaaran aiheuttavan laitosalueen toiminnanharjoittajan oli laadittava sisäinen pelastussuunnitelma ja toimitettava se sekä ulkoiseen pelastussuunnitelmaan tarvittavat tiedot paikallisille palo- ja pelastusviranomaisille, joiden vastuulla oli ulkoisten pelastussuunnitelmien laatiminen. Toiminnanharjoittajan oli tiedotettava väestölle sekä kansallisten säännösten että Seveso-direktiivin mukaisesti. Nämä velvoitteet tulivat voimaan 1. syyskuuta 1995.

Uudistettujen määräysten mukaan Seveso II -direktiivin soveltamisalaan kuuluvien tuotantolaitosten on haettava lupaa ennen rakentamisen aloittamista. TUKES tekee käyttöönottotarkastuksen ennen toiminnan aloittamista. Tuotantolaitoksen on myös haettava lupaa ja se on tarkastettava ennen toiminnan aloittamista, jos siihen tehdään merkittävä muutos tai laajennus. Toiminnanharjoittajan on aina ilmoitettava TUKESille kohteeseen tehtävistä merkittävistä muutoksista, vaikka ne olisivat pieniä. Käsitellessään lupahakemusta TUKES pyytää paikallisten pelastusviranomaisten sekä alueellisten työterveys- ja ympäristöviranomaisten lausuntoa asiasta. Myös väestölle annetaan tilaisuus ilmaista mielipiteensä hakemuksesta.

Seveso II -direktiivi

Kaikille jo toiminnassa olleille Seveso-direktiivin soveltamisalaan kuuluville laitosalueille oli jo myönnetty lupa ja ne oli tarkastettu aikaisemman lainsäädännön mukaisesti, ja TUKES tunsi melko hyvin niiden toiminnan.

Suurin osa Seveso II -direktiivistä siirrettiin Suomen lainsäädäntöön muuttamalla joitakin kemikaalien turvallisuussääntöjä ja antamalla *asetus vaarallisten kemikaalien teollisesta käsittelystä ja varastoinnista*. Maankäytön suunnittelua ja ulkoisia pelastussuunnitelmia koskevat artiklat siirrettiin osiksi muuta alan lainsäädäntöä. Myös työturvallisuutta koskevia määräyksiä muutettiin.

Seveso-laitosalueet tarkastetaan Suomessa säännöllisesti TUKESin laatiman ohjelman mukaisesti. Ylemmän tason tuotantolaitokset on tarkastettava vuosittain ja alemman tason tuotantolaitokset kolmen vuoden välein. Edellä mainituille viranomaisille on varattu oikeus kommentoida ohjelmaa, ja ne ovat yleensä läsnä tarkastuksissa. Tuotantolaitokset yksilöitiin ja tarkastusohjelma toteutettiin ensimmäisen kerran vuonna 1999.

Asetus vaarallisten kemikaalien teollisesta käsittelystä ja varastoinnista sekä siihen liittyvien muiden kemikaalimääräysten muutokset tulivat voimaan 1. helmikuuta 1999. Päävastuu kyseisestä lainsäädännöstä on kauppa- ja teollisuusministeriöllä. Suomessa lainsäädäntö koskee myös vähäistä vaarallisten kemikaalien teollista käsittelyä ja varastointia. Päävastuu käytännön täytäntöönpanosta on TUKESilla, paitsi milloin paikallisviranomaiset valvovat vähäistä käsittelyä ja varastointia. Uuden lainsäädännön käytännön täytäntöönpano alkoi heti sen tultua voimaan. Kun direktiiviä ja Suomen lainsäädäntöä oltiin laatimassa, TUKES tiedotti teollisuudelle ja alan viranomaisille uusista velvoitteista ohjeissaan ja julkaisuissaan sekä verkkosivuillaan. TUKESin henkilöstö piti myös lukuisia esityksiä aiheesta erilaisilla kursseilla ja seminaareissa.

Alemman tason tuotantolaitosten on laadittava asiakirja, jossa kuvaillaan niiden suuronnettomuuksien ehkäisemisperiaatteita. Niiden on myös nimettävä henkilö, joka vastaa siitä, että periaatteita noudatetaan ja pidetään yllä. Jo toiminnassa olevien tuotantolaitosten oli täytettävä tämä velvollisuus 1.7.2000 mennessä.

Sekä alemman että ylemmän tason tuotantolaitosten palveluksessa on oltava henkilö (suuressa tuotantolaitoksessa useampia henkilöitä), joka tuntee kemikaaleja koskevat säännökset ja määräykset (*nimetty käytönvalvoja*). Ennen valvojan nimeämistä hänen on läpäistävä TUKESin järjestämä koe.

Ympäristöministeriö on vastuussa maankäytön suunnittelua koskevasta lainsäädännöstä (voimassa 1.1.2000 lähtien), sisäasiainministeriö on vastuussa pelastussuunnittelua koskevasta lainsäädännöstä (voimassa 15.9.1999 lähtien) ja sosiaali- ja terveysministeriö työntekijöiden turvallisuuslainsäädännöstä (voimassa 23.9.1999 lähtien).

Ylemmän tason tuotantolaitosten on laadittava turvallisuusselvitys, johon sisältyy myös niiden turvallisuusjohtamisjärjestelmän kuvaus. Uuden tuotantolaitoksen on lähetettävä turvallisuusselvitys ajoissa ennen toiminnan aloittamista. Jo toiminnassa olleilla tuotantolaitoksilla on aikaa 1.2.2001 tai 1.2.2002 asti — riippuen niiden asemasta aikaisemmassa lainsäädännössä — lähettää selvityksensä TUKESille. Arvioidessaan selvityksiä TUKES pyytää myös muiden viranomaisten

lausunnot. Turvallisuusselvityksen ja kemiallisten aineiden luettelon on oltava julkisesti nähtävillä, mieluiten tuotantolaitoksella.

Ylemmän tason tuotantolaitosten on tiedotettava paikallisille asukkaille ja yhteisöille, joihin tuotantolaitoksessa tapahtuva suuronnettomuus voi vaikuttaa. Toiminnassa olevien tuotantolaitosten on jaettava turvallisuustiedote sen jälkeen, kun ne ovat tehneet turvallisuusselvityksen.

Sekä alemman että ylemmän tason tuotantolaitosten on laadittava sisäinen pelastussuunnitelma ja lähetettävä se TUKESin tarkastettavaksi. Jo toiminnassa olevilla tuotantolaitoksilla tämä määräaika on sama kuin turvallisuusselvitysten toimittamiselle.

Suomessa paikallinen palopäällikkö vastaa ulkoisen pelastussuunnitelman laatimisesta. Suunnitelma perustuu tuotantolaitoksen turvallisuusselvityksestä ja TUKESin kommenteista saatuihin tietoihin.

Jos tuotantolaitoksessa tapahtuu onnettomuus, toiminnanharjoittajan on lain mukaan ilmoitettava siitä TUKESille ensi tilassa. Tarvittaessa TUKES tutkii onnettomuuden ja ryhtyy sen edellyttämiin toimiin.

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Asetus vaarallisten kemikaalien teollisesta käsittelystä ja varastoinnista (682/90, tarkistus 703/92)

Nestekaasuasetus (711/93)

Maakaasuasetus (1058/93)

Räjähdeasetus (473/93)

Sisäasiainministeriön päätös varautumisesta kemikaalionnettomuuksiin (7/94)

Valtioneuvoston päätös kemikaaleista aiheutuvan suuronnettomuusvaaran torjunnasta (1705/91).

Ensimmäinen asetus perustuu kemikaalilakiin (744/89) ja lakiin räjähdysvaarallisista aineista (263/53). Muut asetukset perustuvat yksinomaan lakiin räjähdysvaarallisista aineista. Sisäasiainministeriön päätös perustuu palo- ja pelastustoimesta annettuun lakiin (559/75). Valtioneuvoston päätöksen perustana on puolestaan työturvallisuuslaki (299/58).

Toimivaltaiset viranomaiset

Turvatekniikan keskus (TUKES) vastaa asetusten toimeenpanosta. TUKES toimii kauppa- ja teollisuusministeriön alaisuudessa.

Maankäytön suunnittelusäädöksen täytäntöönpanoa valvovat paikalliset viranomaiset yhteistyössä alueellisten ympäristökeskusten kanssa. Ympäristöministeriö valvoo näitä viranomaisia. TUKES on toimivaltainen viranomainen, jota kuullaan Seveso-direktiivin toimialaan kuuluviin laitosalueisiin kuuluvissa asioissa.

Sisäasiainministeriön päätöksen täytäntöönpanoa valvovat paikalliset palo- ja pelastusviranomaiset ministeriön ohjeiden mukaan.

Sosiaali- ja terveysministeriö alueellisine organisaatioineen vastaa hallituksen päätöksen valvonnasta.

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Vuoden 1998 lopussa 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvia laitosalueita oli 76.

Kaavio 24

Laitosalueiden määrä

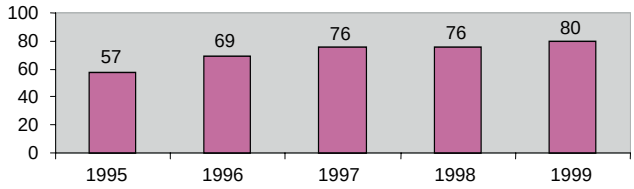

Vuosilta 1999 ja 1998 toimitetut tiedot eivät ole täysin vertailukelpoiset, sillä Seveso II -direktiivin säännökset tulivat Suomessa voimaan vuonna 1999. Luvut osoittavat kuitenkin, että Seveso-direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosalueiden määrä on kasvanut huomattavasti, erityisesti vuosina 1995–1997.

Toiminnat laitosalueilla

Suomen lainsäädännön vuoksi ja koska ”toiminta” voidaan käsittää monella tavalla, tarkkaa lukua ei voida antaa.

Turvallisuusselvitykset

Seveso I -direktiivi

Vuoden 1998 loppuun mennessä Turvatekniikan keskus oli saanut 76 turvallisuusselvitystä Seveso I -direktiivin soveltamisalaan kuuluvilta tuotantolaitoksilta.

Lisäksi muilta laitoksilta saatiin Suomen kansallisen lainsäädännön nojalla 22 turvallisuusselvitystä.

Turvatekniikan keskus pyysi lisätietoja 30 laitosalueesta ja esitti yhdelle laitosalueelle muodollisen parannusvaatimuksen turvallisuusselvityksen tarkastuksen perusteella.

Turvatekniikan keskus katsoi 76 turvallisuusselvityksen täyttävän Seveso I -direktiivin 7 artiklassa tarkoitetut vaatimukset. Suomen viranomaiset eivät ole ilmoittaneet, kuinka moneen turvallisuusselvitykseen sisältyi sisäinen pelastussuunnitelma.

Seveso II-direktiivi

Vuoden 1999 lopussa Seveso II -direktiivin 9 artiklassa säädetyn turvallisuusselvityksen antaneiden tuotantolaitosten kokonaismäärä oli 2. Vuoden 1999 lopussa Seveso II -direktiivin 11 artiklassa säädetyn sisäisen pelastussuunnitelman antaneiden tuotantolaitosten kokonaismäärä oli 1. TUKES on tarkastanut kyseisen suunnitelman ja todennut sen riittäväksi.

Ulkoiset pelastussuunnitelmat

Paikallisilta viranomaisilta saatujen tietojen mukaan 36 laitosalueella oli ulkoinen pelastussuunnitelma. Näiden suunnitelmien pieni määrä on luultavasti kuitenkin osoitus pikemminkin raportoinnin kuin pelastussuunnitelmien puutteellisuudesta.

Tarkastukset

Seveso I -direktiivi

Kaikki Seveso I -direktiivin soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet on tarkastettu uuden laitoksen perustamiseen tai olemassa olevan tuotantolaitoksen muutostöihin liittyvän lupamenettelyn yhteydessä.

Seveso II -direktiivi

Kaikki ylemmän tason tuotantolaitokset (80) tarkastettiin ensimmäistä kertaa direktiivin 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Lisäksi TUKES tarkasti 67 alemman tason tuotantolaitosta.

Tiedottaminen väestölle

Tietoja ei ole saatavilla.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

Suomessa tapahtui kaksi Seveso I -direktiivin kriteerit täyttävää suuronnettomuutta, yksi vuonna 1996 ja toinen vuonna 1998.

Vuonna 1999 Suomessa tapahtui kaksi Seveso II -direktiivin kriteerit täyttävää suuronnettomuutta.

4.2.14. *Ruotsi*

Yleisiä huomautuksia

Direktiivi on pantu täytäntöön useilla määräyksillä. Paikallis- ja alueviranomaiset valvovat määräysten noudattamista. Viranomaisten mielestä ei ole mahdollista varmasti päätellä, milloin laitosalueeseen olisi sovellettava Seveso-direktiiviä ja milloin ei. Nämä ongelmat ratkeavat, kun direktiivi 96/82/EY siirretään osaksi kansallista lainsäädäntöä. Valtion tason raportointijärjestelmä on nyt suunnitteluvaiheessa, ja se tulee parantamaan raportoinnin laatua.

Ruotsin viranomaiset eivät ole toimittaneet ajantasaisia tietoja raportointikaudelta 1997–1999.

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö ja toimivaltaiset viranomaiset

Arbetarskyddsstyrelsens kungörelse med föreskrifter om storskalig kemikaliehantering, AFS 1989:6 ([1]) (työsuojeluhallituksen määräys kemikaalien laajamittaisesta käytöstä), voimassa 1. tammikuuta 1991 alkaen.

Toimivaltainen viranomainen: Arbetarskyddsstyrelsen

Kungörelse med föreskrifter om skydd av den yttre miljön vid storolyckor vid industriell kemikaliehantering, SNFS 1994:1, MS:71 ([2]) (Ruotsin ympäristöhallinnon määräys kemikaalien teollisesta käytöstä aiheutuvia suuronnettomuuksia koskevasta ympäristönsuojelusta), voimassa 25. toukokuuta 1994 alkaen.

Toimivaltainen viranomainen: Statens Naturvårdsverk

Lagen om brandfarliga och explosiva varor, SFS 1988:868 ([3]) (laki syttyvistä ja räjähdysvaarallisista tuotteista), voimassa 1. heinäkuuta 1989 alkaen, sekä Förordningen om brandfarliga och explosiva varor, SFS 1988:1145 ([4]) (asetus syttyvistä ja räjähdysvaarallisista tuotteista), voimassa 1. heinäkuuta 1989 alkaen.

([1]) ISBN 91-7930-094-4, ISSN 0348-2138.
([2]) ISSN 0374-5301.
([3]) ISSN 0346-5845.
([4]) ISSN 0346-5845.

Toimivaltainen viranomainen: Sprängämnesinspektionen

Räddningstjänstlagen, SFS 1986:1102 ([1]) (pelastuspalvelulaki), voimassa 1. tammikuuta 1987 alkaen, Räddningstjänstförordningen, SFS 1986:1107 ([2]) (pelastuspalveluasetus), voimassa 1. tammikuuta 1987 alkaen, sekä Statens Räddningsverks föreskrifter om informationsskyldighet i samband med kemikaliehantering, SRVFS 1994:1 ([3]) (Ruotsin pelastuslaitoksen määräys kemikaalien käyttöön liittyvästä tiedottamisvelvollisuudesta), voimassa 1. kesäkuuta 1994 alkaen.

Toimivaltainen viranomainen: Statens Räddningsverk

Ruotsin viranomaiset eivät ole toimittaneet ajantasaisia tietoja raportointikaudelta 1997–1999.

4.2.15. *Yhdistynyt kuningaskunta*

Keskeinen kansallinen lainsäädäntö

Laki Euroopan yhteisöistä 1972 (The European Communities Act 1972): lailla laajennetaan terveys- ja turvallisuusalan toimivaltaisten viranomaisten (Health & Safety Executive, HSE) toimivaltaa ympäristönsuojeluvaatimusten voimaansaattamiseen ja teollisesta toiminnasta aiheutuvan suuronnettomuuden vaaran ehkäisyä (CIMAH) koskevien säännösten ottamiseksi huomioon.

Laki työterveydestä ja -turvallisuudesta jne. 1974 (Health and Safety at Work Etc. Act 1974): Tämä on keskeinen työn aiheuttamia terveys- ja turvallisuusriskejä koskeva laki, jossa terveys- ja turvallisuusalan tarkastajille annetaan toimivaltuuksia (tarkastaa ja tutkia asiakirjoja, ottaa valokuvia, pyytää lausuntoja, laatia korjaus- ja kieltoilmoituksia sekä esittää syytekanne) ja kriminalisoidaan työnantajien lakiin tai kaikkiin sen nojalla annettuihin säännöksiin kohdistamat rikkomukset.

Suuronnettomuuden vaaran ehkäisyä koskevat säännökset, 1984 (The Control of Industrial Major Accident Hazards Regulations 1984, CIMAH): tämän asetuksen (statutory instrument, S.I.) numero on 1984/1902, ja kyseessä on keskeinen laki, jolla neuvoston direktiivi 82/501/ETY pannaan täytäntöön.

CIMAH-säännöksiä on muutettu kolmeen otteeseen seuraavasti:

— Suuronnettomuuden vaaran ehkäisyä koskevien säännösten muutos, 1988 (S.I. 1988/1462): tällä asiakirjalla pantiin täytäntöön neuvoston direktiivin 82/501/ETY ensimmäinen muutos.

— Suuronnettomuuden vaaran ehkäisyä koskevien säännösten muutos, 1990: (S.I. 1990/2325): Tällä asiakirjalla pantiin täytäntöön neuvoston direktiivin 82/501/ETY toinen muutos.

— Suuronnettomuuden vaaran ehkäisyä koskevien säännösten muutos, 1994: (S.I. 1994/118): Tällä asiakirjalla jätehuoltoviranomaisten hallinnoimat laitosalueet sisällytettiin keskeisiin säännöksiin.

Toimivaltaiset viranomaiset

Terveys- ja turvallisuusalan toimivaltaiset viranomaiset (The Health and Safety Executive, HSE) saattavat säännökset voimaan kaikilla ylemmän ja alemman tason laitosalueilla, joilla harjoitetaan teollista toimintaa. Paikalliset viranomaiset huolehtivat säännösten voimaansaattamisesta muutamilla alemman tason vähittäis- ja tukkukaupan alan sekä liikealan laitosalueilla.

Pohjois-Irlannilla on omat säännöksensä, jotka ovat kuitenkin samansisältöisiä Britannian CIMAH-säännösten kanssa.

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvien laitosalueiden määrä kasvoi viime raportointikaudella 303:stä vuonna 1994 aina vuoden 1996 yhteensä 308 laitosalueeseen. Tällä raportointikaudella se kasvoi edelleen, ja vuoden 1999 keskivaiheilla ylemmän tason laitosalueita ilmoitettiin olleen 320.

Toiminnat laitosalueilla

Tietoja toiminnoista ei ole toimitettu.

Turvallisuusselvitykset

Toimivaltaisille viranomaisille on toimitettu 508 turvallisuusselvitystä. Odotettujen turvallisuusselvitysten määrää ei ole ilmoitettu.

Kaavio 25

Niiden laitosalueiden osuus, joille on esitetty muodollisia vaatimuksia

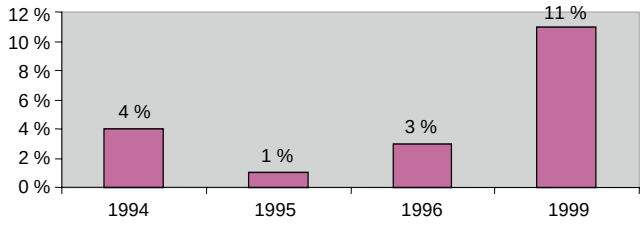

([1]) ISSN 0346-5845.
([2]) ISSN 0346-5845.
([3]) SSN 0283-6165.

Niiden tapausten määrä, joiden osalta toimivaltaiset viranomaiset ryhtyivät turvallisuusselvitysten tarkastuksen perusteella oikeustoimiin tai esittivät muodollisia vaatimuksia 7 artiklan 1 kohdan vaatimusten täyttämiseksi, kasvoi huomattavasti raportointikaudella 1997–1999.

Sisäisen pelastussuunnitelman sisältävien turvallisuusselvitysten määrä kasvoi raportointikaudella 300:sta 488:aan. 293:lla laitosalueella oli pelastussuunnitelma vuonna 1999.

35:n raportin perusteella on esitetty parannuksia koskeva huomautus.

Kaavio 26

Laitosalueet, joilla on sisäinen ja ulkoinen pelastussuunnitelma

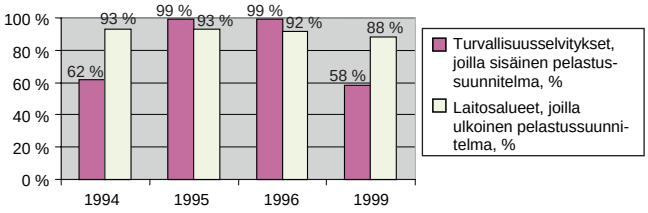

Numerot osoittavat, että niiden turvallisuusselvitysten osuus, joihin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma, pieneni viime raportointikaudella, kun taas ulkoisen pelastussuunnitelman omaavien laitosalueiden osuus pysyi ennallaan.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

283 laitosalueelle on laadittu ulkoinen pelastussuunnitelma.

Tarkastukset

Tietoja ei ole toimitettu.

Tiedottaminen väestölle

255 laitosaluetta tiedotti väestölle 8 artiklassa vaaditulla tavalla.

Onnettomuuksista ilmoittaminen

Raportointikaudella sattui 13 onnettomuutta, joista kaikista tehtiin ilmoitus MARS-tietokantaan.

Huomautuksia

Seveso-direktiivin täytäntöönpano Yhdistyneessä kuningaskunnassa on onnistunut. Sekä yritykset että paikalliset viranomaiset tuntevat teollisuuden suuronnettomuuksien vaaroja koskevat CIMAH-määräykset, ja tämä tulee helpottamaan Seveso II -direktiivin täytäntöönpanon edellyttämien uusien COMAH-määräysten käyttöönottoa. Terveys- ja turvallisuusviranomaisen (HSE) ja paikallisten viranomaisten väliset yhteydet ovat nyt paremmat, ja viranomaiset ovat oppineet suuronnettomuuksien ehkäisemisestä saaduista kokemuksista tarkastaessaan turvallisuusselvityksiä. CIMAH-selvitysten arvioinnin yhteydessä laadittuja vahvoja arviointiperusteita voidaan puolestaan hyödyntää COMAH-määräysten mukaisten uusien turvallisuusselvitysten arvioinnissa.

4.2.16. *Norja*

Viranomaiset

Määräyksiä hallinnoi keskustasolla neljä julkista viranomaista:

— Palon- ja räjähdyksentorjuntaosasto

— Työtarkastusosasto

— Norjan saastumisenvalvontaviranomainen ja

— Teollisuuden turvallisuusjärjestö.

Norjaan on perustettu palon- ja räjähdyksentorjuntaosaston johtama koordinointielin.

(Direktiivin 82/501/ETY) 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvat laitosalueet

Direktiivin 5 artiklan soveltamisalaan kuuluu Norjassa 25 laitosaluetta, joista kaksi on valmistunut äskettäin.

Toiminnat laitosalueilla

Laitosalueita ja toimintoja ei Norjassa ole erotettu toisistaan.

Turvallisuusselvitykset

Tähän mennessä on toimitettu 25 turvallisuusselvitystä. Kaikkiin turvallisuusselvityksiin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma, ja kansalliset toimivaltaiset viranomaiset ovat todenneet ne riittäviksi.

Muodolliset vaatimukset ja oikeustoimet

Toimivaltaiset viranomaiset ovat esittäneet kysymyksiä ja jatkovaatimuksia useimmille laitosalueille turvallisuusselvityksiä tarkastaessaan. Minkään asian käsittely ei enää ole kesken.

Ulkoinen pelastussuunnitelma

Kaikilla paikkakunnilla, joilla sijaitsee vaarallisia laitosalueita, on tällä hetkellä ulkoiset pelastussuunnitelmat. Ulkoisia pelastussuunnitelmia on siis laadittu yhteensä 25. Suunnitelmat ovat poliisipiirien paikallisten viranomaisten vastuulla, ja ne laaditaan poliisipäällikön johdolla.

Tarkastukset

Kaikki 25 laitosaluetta on tarkastettu raportointikaudella.

Tiedottaminen väestölle

Kaikki 25 laitosaluetta ovat antaneet väestölle tietoja.

5. TOIMIVALTAISTEN VIRANOMAISTEN KOMITEA (CCA)

Seveso-direktiivin säännösten johdonmukainen täytäntöönpano ja yhdenmukainen soveltaminen yhteisössä edellyttää kaikkien jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten ja Euroopan komission välistä läheistä yhteistyötä.

Direktiivin mukaan jäsenvaltioiden ja komission on vaihdettava tietoja saamistaan kokemuksista ja direktiivissä säädettyjen toimenpiteiden toimivuudesta.

Hallinnollista yhteistyötä toteuttaa niin sanottu *toimivaltaisten viranomaisten komitea (Committee of Competent Authorities, CCA)*, joka koostuu jäsenvaltioiden ja komission yksiköiden edustajista. Komitean puheenjohtajana toimii komission edustaja, ja komitea kokoontuu kerran neuvoston jokaisen puheenjohtajuuskauden aikana eli puolivuosittain. CCA-komitea noudattaa toiminnassaan konsensusperiaatetta.

Kokouksia on järjestetty vuodesta 1995 alkaen kulloinkin neuvoston puheenjohtajana toimivassa jäsenvaltiossa. Raportointikaudella 1997–1999 pidettiin kuusi kokousta. (1/1997 Haag, Alankomaat; 2/1997 Mondorf-Les-Bains, Luxemburg; 1/1998 Steyning, Yhdistynyt kuningaskunta; 2/1998 Graz, Itävalta; 1/1999 München, Saksa; 2/1999 Turku, Suomi).

Kokoukset olivat kaksipäiväisiä: ensimmäinen päivä oli ”varsinainen” kokouspäivä ja toisena päivänä isäntäjäsenvaltion tehtävänä oli esitellä Seveso-direktiivin täytäntöönpanoa maassa. Tämä työskentelytapa on osoittautunut onnistuneeksi muun muassa seuraavista syistä:

— Asianomaiselle jäsenvaltiolle tarjoutuu mahdollisuus arvioittaa järjestelmänsä vertaisillaan; tästä on erittäin paljon hyötyä lainsäädännön asianmukaisen täytäntöönpanon varmistamisessa.

— Jäsenvaltiot voivat oppia toistensa kokemuksista; tästä on ollut erittäin paljon apua niille jäsenvaltioille, joiden toimintaperiaatteet eivät ole vielä yhtä kehittyneitä.

Seveso II -direktiivin tullessa voimaan järjestelmää on päätetty vahvistaa ja ennen kokouksia on päätetty järjestää yksipäiväinen seminaari, jotta jotakin Seveso-aihetta voidaan käsitellä perusteellisemmin. Ensimmäisessä Seveso II -direktiivikokouksessa Münchenissä keskusteltiin vakuutusalan asiantuntijoiden kanssa, ja Turussa järjestettiin ensimmäinen yksipäiväinen seminaari, jonka aiheena olivat Seveso II -direktiivin täytäntöönpanolle tärkeät tietokoneohjelmistot.

CCA-komitea tarkastelee kaikkia Seveso-direktiivin täytäntöönpanoa koskevia kysymyksiä ja ohjaa direktiivin säännösten käytännön soveltamista. Seminaarit ja keskustelutilaisuudet ovat hyvä tilaisuus käsitellä direktiivin tulkinnassa tai käytännön soveltamisessa mahdollisesti esiintyviä ongelmia.

CCA-komitea toimii sääntelykomiteana (tyyppi III a) toteuttaessaan direktiivin komiteasäännöksissä (15 ja 16 artikla) tarkoitettuja tehtäviä.

6. MUU KOMISSION TOIMINTA

6.1. Suuronnettomuuksien riskejä tutkiva toimisto (MAHB)

Euroopan komissio perusti suuronnettomuuksien riskejä tutkivan toimiston (Major Accident Hazards Bureau, MAHB) komission yhteiseen tutkimuskeskukseen virallisesti helmikuussa 1996. Toimiston tehtävänä on tarjota tieteellistä ja teknistä apua muille komission yksiköille (erityisesti ympäristöasioiden pääosastolle), teollisen toiminnan suuronnettomuusvaarojen torjuntaa sekä suuronnettomuuksien ehkäisyä ja niiden seurausten rajoittamista koskevien Euroopan unionin toimintalinjojen toteuttamiseksi erityisesti Seveso-direktiivien täytäntöönpanossa ([1]) (ks. http://mahbsrv.jrc.it/). Toimiston tehtävänä on:

valvoa suuronnettomuuksien raportointijärjestelmää MARSia (katso luku 6.2), johon kuuluvat

([1]) N. Mitchison, C. Kirchsteiger: The "Seveso II" Directive and the Major Accident Hazards Bureau, Environmental Law Newsletter, No.1, Environmental Law Network International, Freiburg 1998, s. 28—31.

— tietojen tarkistus ja syöttäminen järjestelmään

— ilmoitettuja onnettomuuksia ja tapauksia koskevien tietojen ja näistä tapahtumista saatujen kokemusten keruu

— tiedon jakaminen kansallisille viranomaisille, teollisuudelle ja muille osapuolille, joita asia koskee,

hallinnoida yhteisön teollisuusriskien tietopalvelukeskusta (CDCIR) (katso luku 6,4), jonka tehtäviin kuuluvat

— sekä julkaistun että julkaisemattoman julkissektorin aineiston hankkiminen

— yksityiskohtaiset tiedot ja tiivistelmät hankitusta aineistosta sisältävän satunnaisesti ilmestyvän tiedotteen laatiminen

— muun kuin tekijänsuojan alaisen aineiston antaminen viranomaisten ja muiden osapuolten käyttöön

— muun kuin tekijänsuojan alaisen aineiston antaminen viranomaisten ja muiden osapuolten käyttöön,

laatia kertomuksia direktiivin täytäntöönpanosta,

tarjota teknistä ja tieteellistä tukea suuronnettomuusvaarojen torjunnan eri näkökohtia tutkiville teknisille työryhmille (ks. luku 6.5),

huolehtia erityisistä tiedonjakelutehtävistä esimerkiksi järjestämällä teollisuusriskeihin, riskien hallintaan, suuronnettomuuksien sääntelyyn, lupamenettelyyn sekä teollisuusonnettomuuksien pelastussuunnitelmiin liittyviä seminaareja yhdessä toimivaltaisten viranomaisten (ja tarvittaessa myös teollisuuden edustajien) kanssa (ks. luku 6.5).

6.2. **MARS-tietokantaan ilmoitetut onnettomuudet**

6.2.1. *Taustaa*

Seveso-direktiivin voimaantulosta lähtien kaikkien jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava komissiolle kaikista teollisuuden suuronnettomuuksista, joissa esiintyy vaarallisia aineita. Tämän vuoksi komissio loi vuonna 1984 erityisen teollisuusonnettomuuksien ilmoitusjärjestelmän, suuronnettomuuksien raportointijärjestelmän (MARS), jota hoitaa ja ylläpitää komission yhteisen tutkimuskeskuksen Isprassa Italiassa sijaitseva suuronnettomuuksien riskejä tutkiva toimisto (MAHB). Tiedot onnettomuuksista kerätään rekisteri- ja tietojärjestelmään (MARS-tietokantaan), ja ne analysoidaan:

— onnettomuuksien luokittelemiseksi erilaisten muuttujien, erityisesti onnettomuuteen liittyvien vaarallisten aineiden, onnettomuuden seurausten ja aiheuttajien perusteella,

— johtopäätösten tekemiseksi, jotta vastaavanlaisten onnettomuuksien uusiutuminen voitaisiin estää ja niiden seurauksia rajoittaa ([1]).

6.2.2. *Seveso II -direktiivin aiheuttamat muutokset*

Seveso II -direktiivi 96/82/EY, joka on korvannut alkuperäisen Seveso-direktiivin, aiheutti MARS-tietokantaan merkittäviä muutoksia, jotka koskevat erityisesti

— komissiolle tehtävän onnettomuusilmoituksen perusteita,

— annettujen tietojen luottamuksellisuutta,

— tiedotusjärjestelmää ja tietojen vaihtoa.

Tapauksia ei aluksi ilmoitettu kovin paljon, mutta tiedot ovat erittäin yksityiskohtaisia, minkä ansiosta onnettomuuksien sekä välittömät että piilevät syyt voidaan osoittaa yksityiskohtaisesti. Uuden Seveso II -direktiivin myötä ilmoituskynnystä on laskettu, joten ilmoitettujen tapahtumien määrä on lisääntynyt. Vuodesta 1996 lähtien MARS-tietokantaa on myös kehitetty niin, että väestö saisi enemmän tietoa sekä jäsenvaltioilta että komissiolta, rikkomatta kuitenkaan raportointijärjestelmän luottamuksellisuusnäkökohtia. Uudessa järjestelmässä käytetään edelleen aikaisemman järjestelmän parhaita käytänteitä, mutta se on kehittynyt tavallista raportointijärjestelmää laajemmaksi ja toimii pikemminkin toimivaltaisten viranomaisten ja komission tiedonvaihtokanavana.

6.2.3. *Järjestelmä ja tietorakenne*

MARS-tietokannan rakenne perustuu kahteen raportointimuotoon:

— ”lyhyeen raporttiin”, jolla ilmoitetaan onnettomuudesta välittömästi, ja

([1]) C. Kirchsteiger (toim.): Lessons Learnt from Accidents, Proceedings of EU Seminar, Linz, Austria, 16—17 October, 1997, EUT 17733 EN (1998).

— ”tyhjentävään raporttiin”, joka laaditaan sen jälkeen kun onnettomuus on täysin tutkittu ja siihen johtaneet syyt, onnettomuuden kulku ja seuraukset tunnetaan kokonaan. Joissakin tapauksissa esille tulee lisää tietoja esimerkiksi oikeudenkäyntien kuluessa, ja ”tyhjentävää raporttia” voidaan myöhemmin muuttaa.

Lyhyet raportit, joihin ei sisälly mitään tunnistamisen mahdollistavia yksityiskohtia, ovat nähtävillä Internetissä (osoitteessa http://mahbsrv.jrc.it) tietokannassa, josta voi tehdä hakuja. Niitä voi myös pyytää suoraan MAHB:lta.

MARS toimii nykyään hajautettuna tietoverkkona, joka koostuu 15 MS-Windows-pohjaisesta tietokannasta — yhdestä jokaisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa — ja MAHB:ssa toimivasta keskitetystä analyysijärjestelmästä, joka mahdollistaa monimutkaisen tekstihaun ja onnettomuustyyppien analyysin. Tällä hetkellä tietokannassa on tiedot yli 450 onnettomuudesta, ja sitä päivitetään jatkuvasti (ks. kaavio A).

Kaavio A

MARS-tietokantaan ilmoitettujen onnettomuuksien esiintyvyyden kehitys

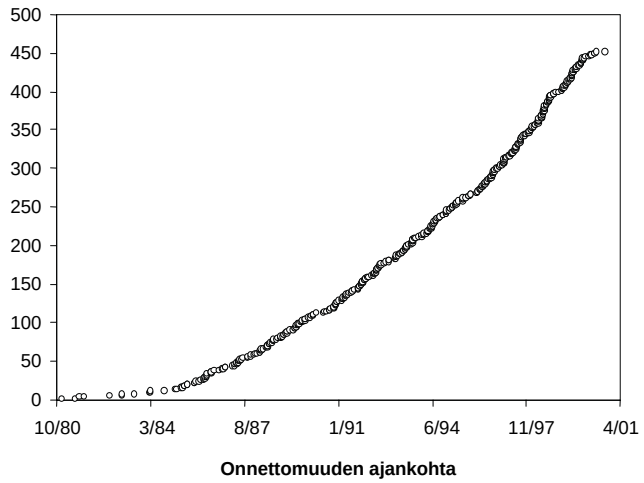

Ilmoitettuja tapauksia ei onneksi ole kovin paljon, mutta MARS-tietokanta on epätavanomainen siinä mielessä, että sen tiedot ovat erittäin yksityiskohtaisia. Sen ansiosta onnettomuuksien sekä välittömät että piilevät syyt voidaan osoittaa yksityiskohtaisesti.

MARS-tietokannan sisällöstä on tehty useita analyyseja, joiden perusteella teollisuudelle voidaan laatia käytännön suosituksia tulevien onnettomuuksien ehkäisemiseksi. MARS-tietokannan analyysien tuloksia levitetään joko avoimissa julkaisuissa (ilman tunnistetietoja), CCA-komitealle ilmoitetuista onnettomuuksista säännöllisin väliajoin laadittavissa arviointitiivistelmissä tai erityisistä tietojen arvioinneista tehdyissä raporteista (jotka laatii esimerkiksi CDCIR-tietopalvelukeskus). Teollisuus, lainsäädäntöviranomaiset ja tutkimuslaitokset pyysivät tällä raportointikaudella MAHB-toimistolta useita erityisanalyyseja MARS-tietokannan sisältämistä ei-luottamuksellisista tiedoista.

6.2.4. *Onnettomuuksien ominaisuudet*

Kaikkien suuronnettomuuksien vakavuutta kuvataan kaaviossa B ([1]).

([1]) Vakavuuden laskutapa kuvataan teoksessa C. Kirchsteiger, Absolute and Relative Ranking Approaches for Comparing and Communicating Industrial Accidents, Journal of Hazardous Materials, Elsevier Science, Vol. 59(1), March 1998, s. 31–54.

Kaavio B

MARS-tietokantaan ilmoitettujen onnettomuuksien vakavuus

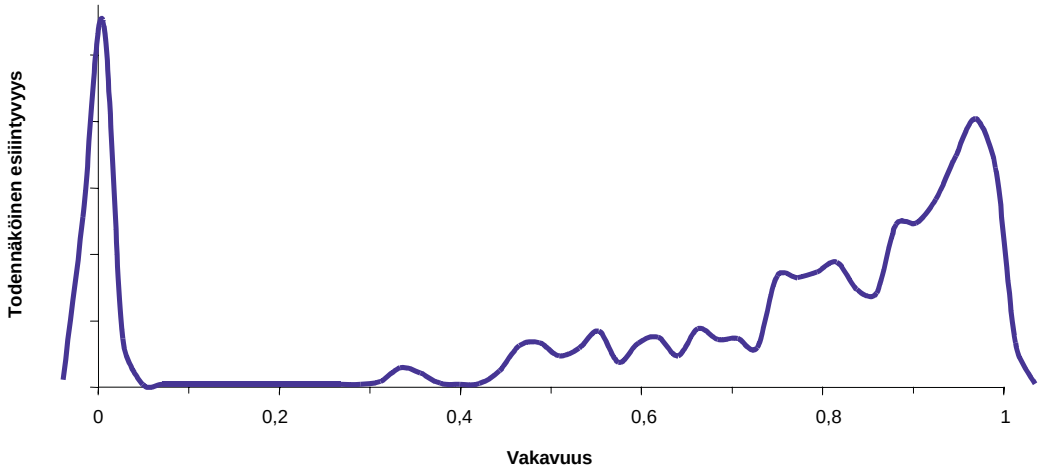

Kaavion vasemmalla sivulla näkyy, että hyvin vähän vakavien onnettomuuksien todennäköisyys on suuri, toisin sanoen MARSiin on ilmoitettu vapaaehtoisesti läheltä piti -tilanteita ja tilanteita, jotka olisivat voineet johtaa onnettomuuteen ([1]). Oikeasta laidasta taas ilmenee, että Seveso-laitoksilla tapahtuvat onnettomuudet ovat melko suurella todennäköisyydellä vakavia. Kaavion keskiosa kuvaa sellaisia onnettomuuksia, joiden vakavuus on vähäistä tai keskisuurta, ja sellaisia tapahtuu harvoin.

Yksityiskohtaisemmin voidaan tarkastella onnettomuuksien vakavuuteen vaikuttavia perimmäisiä syitä nähdäksemme, mitkä niistä vaikuttavat painavimmin tietyissä oloissa. Läheltä piti -tilanteet johtuvat yleisimmin toiminnanharjoittajasta tai komponentista, kun taas vakavat onnettomuudet johtuvat useimmiten reaktion muuttumisesta hallitsemattomaksi (kaavio C).

Kaavio C

MARS-tietokantaan ilmoitettujen onnettomuuksien alkusyyt

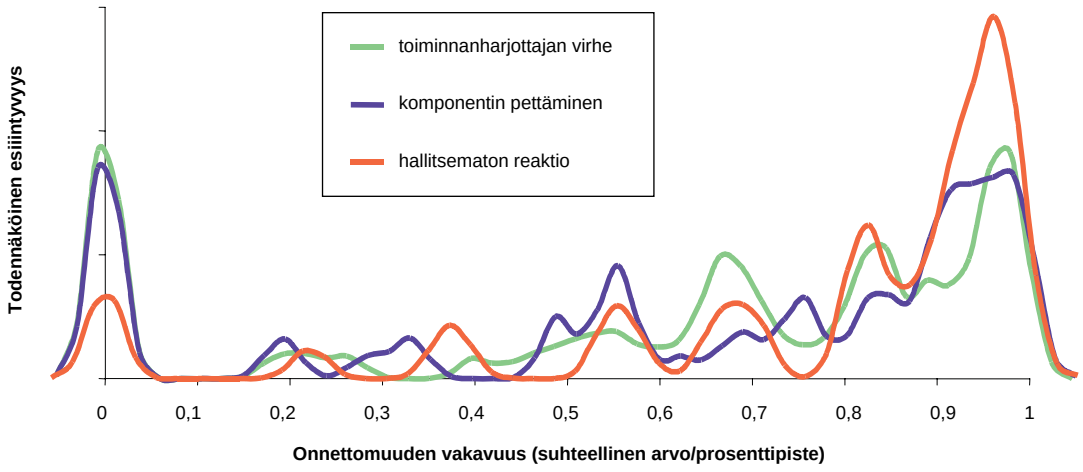

([1]) C. Kirchsteiger, Impact of Accident Precursors on Risk Estimates from Industrial Accident Databases, Journal of Loss Prevention in the Process Industries, 10, No.3, Elsevier Science, Mai 1997, s.159–167.

Nämä analyysit korostavat, että onnettomuuksista tehtäviä johtopäätöksiä on tutkittava jatkuvasti, ja että MARS-tietokannan kaltainen raportointiväline on tärkeä ([1]).

6.2.5. *Onnettomuuksien esiintyvyys ja niiden ominaisuudet*

Teollisuuden riskinhallintaprosessin "sidosryhmät" (julkiset ja valtion viranomaiset, väestö, tiedotusvälineet, teollisuus, tutkijapiirit) pyytävät usein Euroopan komissiolta vastausta yksinkertaiseen kysymykseen: kuinka tavallisia ovat teollisuuden suuronnettomuudet Euroopassa?

Seveso II -direktiivin mukaan jäsenvaltioiden on ilmoitettava MARS-tietokantaan onnettomuuksista, jotka täyttävät tietyt perusteet. Jäsenvaltioita ei kuitenkaan suoranaisesti vaadita ilmoittamaan komissiolle Seveso-direktiivin soveltamisalaan kuuluvien tehtaiden määrää ja ominaisuuksia, ja niiden määrästä onkin vain karkeita arvioita.

Suuronnettomuuksien määrä ja niiden yksityiskohtaiset ominaisuudet ovat ainoa tieto, joka on saatavilla Euroopan tasolla. Onnettomuuden esiintymistiheyden laskemiseen tarvittavat tiedot ovat onnettomuuden esiintyvyys ajanjaksona (jaettava) ja niiden tilaisuuksien määrä, joissa onnettomuus voisi tapahtua (jakaja). Näistä tunnetaan vain jaettava, ja näin ollen ei voida laskea, ovatko Seveso-tehtaiden onnettomuudet Euroopassa melko harvinaisia vai eivät.

Sen lisäksi, että jakajaa koskevia tietoja ei ole, on myös epäselvää, mikä luku edustaisi parhaiten onnettomuustilaisuuksien määrää suuressa joukossa erilaisia Seveso II -direktiivin soveltamisalaan kuuluvia tuotantolaitoksia. "Seveso-tehtaat" poikkeavat toisistaan huomattavasti mm. kokonsa, prosessien lajin, varastoitavien ja tuotettavien kemiallisten aineiden laadun ja määrän sekä toimintatapojen suhteen. Koska toistaiseksi ei ole käytettävissä tietoja Seveso-tehtaiden ominaisuuksista, joten niitä on alustavassa arviossa käsiteltävä yhdenmukaisena massana. Oletuksena on, että kaikilla Seveso-tehtailla olevilla vaarallisilla aineilla on yhtä suuri mahdollisuus olla mukana onnettomuudessa. Tämä oletus ei varmaankaan ole oikea eivätkä laskutoimituksesta saatava onnettomuuksien esiintyvyysluku ole täydellinen, mutta tämä on toistaiseksi ainoa keino todeta määrällisesti jotain suuronnettomuuksien esiintyvyydestä Euroopan Seveso-tehtailla ([2]).

Jotta yksittäisen Seveso-tehtaan suuronnettomuuksien määrää voitaisiin ennustaa, voidaan käyttää kaikkien aikaisempien tapahtumien keskiarvoa, joka on 419 onnettomuutta vuosina 1986–1999. Näin saadaan onnettomuuksien esiintyvyysluku λ: ([3])

$$\lambda = \frac{419 \text{ onnettomuutta}}{168 \text{ kuukautta} \times N}$$

(N = Seveso-tehtaiden lukumäärä; T = 168 kuukautta raportointia).

Jos N = 10 000 ([4]) Seveso-tehtaan suuronnettomuuksien esiintyvyys $\approx 3 \times 10^{-3}\ a^{-1}$ ja keskimääräinen vioittumisaika (MTTF) ≈333a. Tätä yksinkertaista laskutoimitusta varten oli tehtävä paljon oletuksia, kuten se, että kaikki Seveso-tehtaat ovat samanlaisia.

6.2.6. *MARS-tietokannan ulottaminen EU:n ulkopuolisiin maihin*

Keski- ja Itä-Euroopan maista ei toistaiseksi ole ollut käytettävissä yhdenmukaista ja luotettavaa tietolähdettä teollisuusonnettomuuksista. Keski- ja Itä-Euroopan maat ovat EU:n ehdokasvaltioita, ja siksi niiden on pian noudatettava EU:n ympäristölainsäädäntöä ja myös Seveso II -direktiiviä.

EU:n toimivaltaisten viranomaisten (CCA) kolmannessa tapaamisessa toukokuussa 2000 toimivaltaiset viranomaiset hyväksyivät MAHB:n ja OECD:n välisen kemikaalionnettomuuksia koskevan raportointi- ja

([1]) C. Kirchsteiger, Trends in Accidents, Disasters and Risk Sources in Europe, in: Special Issue of Journal of Loss Prevention in the Process Industries on "International Trends in Major Accidents and Activities by the European Commission towards Accident Prevention", Volume 12, No. 1, Elsevier Science, January 1999, s. 7–17.

([2]) C. Kirchsteiger, How Frequent are Major Industrial Accidents in Europe? Process Safety and Environmental Protection, Institution of Chemical Engineers, TransIChemE, Vol. 78, Part B, 2001 (ei vielä ilmestynyt).

([3]) Jotkin maat raportoivat tapahtumista jo ennen Seveso I-direktiivin soveltamista vuodesta 1982 lähtien, mutta raportointi on ollut melko kattavaa vasta 1980-luvun puolivälistä alkaen.

([4]) 10 000 Seveso-tehdasta EU:ssa on arvio. Toimivaltaisten viranomaisten kanssa käydyistä keskusteluista ja itse toimivaltaisten viranomaisten tekemistä ja CEFICin hiljattain jakamista ja arvioimista luvuista, jotka koskevat teollisuudelle Seveso II -direktiivin vaatimusten noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, käy ilmi, että 10 000 Seveso II -direktiiviin kuuluvaa tehdasta olisi realistinen määrä (CEFICin työturvallisuus- ja suuronnettomuusryhmä, kysely Seveso II -direktiivin vaatimusten noudattamisesta teollisuudelle aiheutuvista kustannuksista, Euroopan kemianteollisuuden järjestö CEFIC, Bryssel, ei päivämäärää).

analysointiyhteistyön. Tämä merkitsee, että tämän vuoden loppuun mennessä sekä EU että OECD siirtyvät käyttämään MARS 4.0 -välinettä teollisuusonnettomuuksien raportointiin MAHB:lle MARS-standardimuodossa ja onnettomuustietojen vaihtoon. Lisäksi sovittiin, että MAHB:n ja YK:n Euroopan talouskomission sihteeristön välille perustetaan samanlainen yhteistyö, jolla seurataan teollisuusonnettomuuksien rajojen yli ulottuvista vaikutuksista tehdyn YK:n Euroopan talouskomission yleissopimuksen soveltamista.

Näin ollen MARS tarjoaa lähitulevaisuudessa koko Euroopalle yhtenäisen teollisuusonnettomuustietokannan, joka perustuu sekä pakollisiin EU:n ja YK:n Euroopan talouskomission vaatimuksiin että OECD:n vapaaehtoisiin ohjeisiin. Lisäksi MARS toimii avoimena valvontajärjestelmänä, johon osallistuvat jäsenvaltioiden teollisuuden toiminnanharjoittajat ja toimivaltaiset viranomaiset sekä Euroopan komissio, OECD ja YK:n Euroopan talouskomissio. Muualla ei ole samankaltaisia monikansallisia teollisuusriskien hallintajärjestelmiä.

MARS-tietokantaa käytetään kohta kaikkialla Euroopassa. Kattavuutensa vuoksi se tarjoaa yhtenäisen näkemyksen Euroopan teollisuuden vaarojen tilasta ja kehityssuunnista.

6.3. **Hakujärjestelmä *Seveso Plant Information Retrieval System* (SPIRS)**

Komission MARS-onnettomuustietokantaa täydentää nyt SPIRS, hajautettu tietokantajärjestelmä, joka perustettiin, jotta kaikki osapuolet saisivat käyttää niitä Euroopan tuotantolaitoksia koskevaa riskitietoa, joissa on suuronnettomuuden vaara.

6.3.1. *Taustaa*

Tuotantolaitosten riskinarvioinnissa ja suuronnettomuuksien hallinnassa järkiperäinen päätöksenteko on erittäin tärkeää. Olisi mahdollistettava myös sellaisten vaihtoehtoisten strategioiden tutkiminen, joissa tehdään jatkuvia ja yhdenmukaisia ristikkäinvertailuja. Siksi on tärkeää kehittää yhteinen kieli, jonka avulla voidaan arvioida ja punnita tuotantolaitosten vaara- ja riskipotentiaaleja, verrata niitä toisiinsa ja tehdä päätelmiä niiden hyväksyttävyydestä. Uusi direktiivi 96/82/EY on askel kohti yhteistä kieltä riskinarvioinnissa ja -hallinnassa ([1]).

Riskin maantieteellinen osatekijä on tärkeä, varsinkin milloin suuronnettomuuden vaaran sisältävien tuotantolaitosten toiminnan kustannus- ja hyötytekijät jakautuvat EU:n alueella ja Keski- ja Itä-Euroopan uusien jäsenvaltioiden alueella hyvin epätasaisesti. Alueellisesti laajalle jakaantuneiden tietojen esittämiseen käytettävä yhteinen kieli ovat maantieteelliset kartat. Teollisuuden riskinhallinnassa kartat auttavat käsittämään visuaalisesti ja ikään kuin välittömästi "Seveso-tehtaan" mahdollisten suuronnettomuuksien syy—seuraus-suhteet ja niiden vaikutukset lähiympäristöön.

6.3.2. *Järjestelmän ominaisuudet*

Seveso II -direktiivin vaatimuksiin perustuvaa SPIRS-järjestelmää käyttämällä voidaan analysoida ja antaa käyttöön maantieteellistä tietoa riskeistä Euroopassa. Tämä tapahtuu pääasiallisesti tekemällä kartta kaikista Euroopan vaarallisista tuotantolaitoksista ja tarjoamalla kartan ohessa tiedot niiden riskeihin liittyvistä perusominaisuuksista. SPIRS-järjestelmää aiotaan käyttää viranomaisten tukemiseksi niiden tehdessä riskinhallintaan liittyviä päätöksiä. SPIRS-järjestelmä muistuttaa MARSia. Se koostuu yhdestä keskustietokannasta, joka sijaitsee MAHBissa, sekä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten paikallisista tietokannoista ([2]).

6.3.3. *Toimivaltaiset viranomaiset ja SPIRS*

Toukokuussa 2000 pidetyssä kolmannessa CCA:n kokouksessa pidetyssä erityisseminaarissa esiteltiin toimivaltaisille viranomaisille uusi versio SPIRS 2.0 yhdessä uuden raportointiohjelman MARS 4.0:n kanssa. Kaikki paikalla olleet eri tahojen — EU:n jäsenvaltioiden, EU:n ehdokasmaiden ja EFTA-maiden, OECD:n ja YK:n Euroopan talouskomission — edustajat tunnustivat, miten arvokas on eurooppalainen tietokanta, joka sisältää Seveso-tyyppisistä tuotantolaitoksista seuraavat perustiedot:

— maantieteellinen sijainti (pituus- ja leveyspiiri),

— tuotantolaitoksen nimi,

— laitosalueella olevien Seveso II -direktiivissä tarkoitettujen aineiden nimet ja määrät.

Kaikki maat ilmaisivat olevansa halukkaita toimittamaan SPIRSiin nämä vähimmäistiedot. Euroopan komissio ja jäsenvaltiot käsittelevät nämä tiedot luottamuksellisina.

([1]) S. Contini, F. Bellezza, M. Christou, C. Kirchsteiger, The Use of Geographic Information Systems in Major Accident Risk Assessment and Management, in: Special Issue of Journal of Hazardous Materials, Vol. 78, nrot. 1–3, marraskuu 2000, s. 223–246.

([2]) C. Kirchsteiger, H. Gohla, A. Ostuni, Development of a GIS Tool for Monitoring and Evaluating the Risk Potential of "seveso plants" in the EU, Proceedings of the ESREL '99 International Conference on Safety and Reliability, Munich, Germany, Balkema Rotterdam, 13–17 September 1999.

6.3.4. *Tämänhetkinen raportointitilanne*

Toimivaltaisten viranomaisten tarkastettua onnistuneesti MARS- ja SPIRS-ohjelmat niiden lopulliset versiot jaettiin vuonna 2000 EU:n jäsenvaltioille, EU:n ehdokasmaille ja EFTA-maille sekä OECD:n ja YK:n Euroopan talouskomission jäsenmaille käytettäviksi EU:n Seveso-direktiiviin, OECD:n kemikaalionnettomuusohjelmaan ja teollisuusonnettomuuksien rajojen yli ulottuvista vaikutuksista tehtyyn YK:n Euroopan talouskomission yleissopimukseen liittyvissä asioissa.

Toistaiseksi on toimitettu vain näytetietoja. Tähän mennessä tiedostoon on saatu 320 tietoa, jotka tulevat 51 tuotantolaitoksesta kolmesta Itävallan maakunnasta, 66 tuotantolaitoksesta kahdesta Belgian kaupungista, 190 tuotantolaitoksesta yhdestä Saksan osavaltiosta sekä 13 tuotantolaitoksesta yhdestä Espanjan maakunnasta. Tämä on noin 5 prosenttia kaikista EU:n tuotantolaitoksista.

Jäsenvaltiot jatkavat tietojen toimittamista, ja vuoden 2001 puolivälissä MAHBiin odotetaan toimitettavan täydelliset tiedot kaikista Ranskan Seveso-tyyppisistä tuotantolaitoksista.

Saksan viranomaiset ovat päättäneet käyttää välinettä niiden tuotantolaitosten kirjaamiseen, jotka kuuluvat teollisuusonnettomuuksien rajat ylittävistä vaikutuksista tehdyn YK:n Euroopan talouskomission yleissopimuksen soveltamisalaan, ja toimittavat nämä tiedot MAHB:lle.

Muutettua saman välineen versiota aiotaan käyttää Yhteisen tutkimuskeskuksen hankkeessa, joka koskee tekniikan vaaroja Keski- ja Itä-Euroopan maissa.

6.4. **Yhteisön teollisuusriskien tietopalvelukeskus (Community Documentation Centre on Industrial Risk, CDCIR)**

Yhteisön teollisuusriskien tietopalvelukeskuksen (CDCIR) tavoitteena on koota sellainen bibliografinen ja tieteellinen aineisto, joka helpottaa jäsenvaltioiden välistä teollisen toiminnan suuronnettomuusvaaroja koskevaa tietojenvaihtoa, sekä kerätä mahdollisimman paljon tietoja yhteisistä eurooppalaisista ponnisteluista teollisuusturvallisuuden alalla.

CDCIR-aineistossa on ainoastaan julkisiin asioihin liittyviä asiakirjoja, mutta se sisältää myös monia vaikeasti saatavia asiakirjoja (”harmaata kirjallisuutta”, kuten onnettomuusraportit, käytännesäännöt, suositukset, lait jne.) Vuoden 2000 lopulla CDCIR-kokoelmassa oli yli 3 000 julkisen hallinnon laitosten sekä teollisuuden ja eri tutkimuslaitoksen toimittamaa tarkistettua asiakirjaa. Bibliografiset tiedot koostuvat asiakirja-aineistoon liittyvistä tietokentistä, esimerkiksi otsikosta, alkuperäisestä otsikosta, julkaisuvuodesta, tietolähteestä, saatavuudesta, avainsanoista ja tiivistelmistä.

Yhteisön teollisuusriskien tietopalvelukeskus toimii MAHB-toimiston alaisuudessa. Keskuksen tehtävänä on:

— hankkia kaikki julkinen asiaankuuluva sekä julkaistu että julkaisematon aineisto,

— saattaa muu kuin tietosuojan alainen aineisto viranomaisten ja muiden osapuolien saataville,

— tukea ympäristöasioiden pääosastoa jatkuvasti direktiivin täytäntöönpanoa koskevien kertomusten valmistelussa,

— laatia säännöllisin väliajoin tiedote, joka sisältää yksityiskohtaiset tiedot ja tiivistelmät hankitusta aineistosta.

Kertomusajanjaksona laadittiin kolme tällaista tiedotetta, ja CDCIR:ssä käsiteltiin kaikkiaan 900 tiedonhakupyyntöä. Useimmat MAHB:n kyseisenä ajanjaksona laatimista tutkimuksista perustuvat CDCIR:n toimittamaan aineistoon.

CDCIR on vuoden 2001 alusta asti ollut kokonaisuudessaan käytettävissä MAHB:n kotisivun kautta osoitteessa http://mahbsrv2.jrc.it/cdcir — siihen sisältyy mahdollisuus luoda käyttäjän toiveiden mukaan määriteltyjä, koneelle ladattavia tiedotteita. Siksi painettujen tiedotteiden tuottamista ja jakamista ei aiota jatkaa, ellei toimivaltaisten viranomaisten komitea sitä erityisesti pyydä.

6.5. **Tekniset työryhmät, seminaarit ja työryhmät, tutkimukset**

6.5.1. *Tekniset työryhmät*

Komissio on perustanut teknisiä työryhmiä käsittelemään tiettyjä Seveso-direktiivien teknisiä aloja. Erityisesti on käsitelty aloja, joita koskevat voimassa olevan direktiivin muutosehdotukset olivat merkittävimpiä. Tämän vuoksi katsottiin tarpeelliseksi laatia ohjeet uuden direktiiviehdotuksen vaatimusten laajentamista ja selittämistä varten. Työryhmiä hallinnoivat useimmiten MAHB ja ympäristöasian pääosasto yhdessä.

Kyseisenä aikana seitsemän teknistä työryhmää (TWG) oli toiminnassa tai viimeisteli ohjeasiakirjoja, jotka julkaistiin uuden direktiivin tullessa voimaan.

Tutkimusjärjestelmiä käsittelevän työryhmän (TWG2) toiminta aloitettiin uudelleen. Sen tarkoituksena on laatia ohjeita ja muuta apua, jotta jäsenvaltiot voisivat panna yhdenmukaisesti ja toimivasti täytäntöön Seveso II -direktiivin 18 artiklan. Kaudella julkaistiin ohjeasiakirja tarkastuksista ([1]).

Turvallisuusselvityksiä käsitellyt TWG3 sai keskustelunsa päätökseen ja julkaisi ohjeasiakirjan ([2]).

Turvallisuusjohtamisjärjestelmiä käsitellyt TWG4 sai työnsä päätökseen ja julkaisi ohjeasiakirjan ([3]).

Maankäytön suunnittelua käsitellyt TWG5 toimi aktiivisesti ja piti neljä kokousta, joiden tuloksena julkaistiin ohjeasiakirja ([4]).

Direktiivin 96/82/EY 9 artiklan 6 kohdan mukaisia poikkeuksia käsitellyt TWG6 piti kolme kokousta ja laati yhdenmukaiset perusteet direktiivin 9 artiklan 6 kohdan soveltamiselle. Nämä hyväksyttiin muodollisesti CCA:n kokouksessa keväällä 1998. Työn tuloksista on julkaistu ohjeasiakirja ([5]).

Ympäristölle vaarallisia aineita käsitellyt TWG7 piti raportointikaudella neljä kokousta, ja neuvoston pöytäkirjassa olevan Seveso II -direktiiviin liittyvän lausunnon mukaisesti antoi suosituksia uusiksi soveltamisen vähimmäismääriksi, jotka koskevat aineita, jotka on luokiteltu erittäin myrkyllisiksi tai myrkyllisiksi ja pitkäaikaisia haittavaikutuksia vesiympäristössä aiheuttaviksi (vaarallisuuslausekkeet R50, R50/53 ja R51/53). Samaan aikaan ehdotettiin luokkaan "moottoribensiini ja muut bensiinit" uutta nimekettä, johon sisältyivät lentopetrolit, dieselpolttoaineet ja kaasuöljyt, sekä niitä varten tarkoitettuja direktiivin soveltamisen vähimmäismääriä. TWG7:n suositukset on julkaistu ([6]), ja niistä tulee osa ehdotusta direktiivin muuttamiseksi.

TWG8, joka käsitteli neuvoston direktiivissä 96/82/EY tarkoitettuja syöpää aiheuttavia aineita, piti raportointikaudella neljä kokousta. Työryhmä antoi neuvoston pöytäkirjassa olevan Seveso II -direktiiviä koskevan lausunnon mukaisesti suosituksia kattavaksi luetteloksi aineista, joita voidaan pitää kerta-annoksena mahdollisesti syöpää aiheuttavina. Samalla ehdotettiin aineille vähimmäismääriä direktiivin soveltamista varten. TWG8:n suositukset on julkaistu ([7]), ja niistä tulee osa ehdotusta direktiivin muuttamiseksi.

6.5.2. *Seminaarit*

Seminaarit on tarkoitettu ensisijaisesti Seveso-direktiivin täytäntöönpanoasioissa toimiville kansallisille viranomaisille, teollisuudelle ja korkeakoulupiireille. Näitä kansainvälisiä seminaareja päätettiin jatkaa aihekohtaisempina niin, että verrataan eri maissa saatuja kokemuksia yhdestä teknisestä aiheesta kerrallaan. Lisäksi toimivaltaisten viranomaisten komitean kokouksiin liitettiin yksipäiväinen tekninen seminaari vuonna 1999. Turussa pidettiin silloin tietokoneohjelmistoja käsittelevä seminaari.

Kaudella 1997–1999 pidettiin kolme kansainvälistä seminaaria:

— Linz 1997: onnettomuuksista opitut asiat ([8])

— Rooma 1998: tarkastusjärjestelmät ja turvallisuusselvitykset

— Ateena 1999: Seveso 2000 – riskinhallinta Euroopan unionissa vuonna 2000 – neuvoston Seveso II -direktiivin täytäntöönpanon haasteet ([9])

6.5.3. *Tutkimukset*

MAHB teki seuraavat tutkimukset ja osallistui seuraaviin tutkimustoimiin:

— Tutkimus putkijohto-onnettomuuksista, joissa on mukana vaarallisia aineita ([10]).

([1]) G.A. Papadakis & A. Amendola (Eds.): Guidance on the preparation of a Safety Report to meet the Requirements of Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 18692 EN (1997).

([2]) G.A. Papadakis & A. Amendola (Eds.): Guidance on the preparation of a Safety Report to meet the Requirements of Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 17690 EN (1997).

([3]) N. Mitchison & S. Porter (Eds.): Guidelines on a Major Accident Prevention Policy and Safety Management System, as required by Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 18123 EN.

([4]) N. Mitchison & S. Porter (Eds.): Guidelines on a Major Accident Prevention Policy and Safety Management System, as required by Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 18695 EN.

([5]) J. Wettig & N. Mitchison (Eds.): Explanations and Guidelines for the Application of the Dispensation Rule of Article 9, paragraph 6 of the Council Directive 96/82/EC (Seveso II), EUR 18124 (1999).

([6]) M.D. Christou (toim.): Substances Dangerous for the Environment in the Context of Council Directive 96/82/EC, Report by Technical Working Group 7, EUR 19651 EN (2000).

([7]) M.D. Christou (toim.): Carcinogens in the Context of Council Directive 96/82/EC, Report by Technical Working Group 8, EUR 19650 EN (2000).

([8]) C. Kirchsteiger (toim.) Lessons Learnt from Accidents, EUR 17733 EN (1997).

([9]) G.A. Papadakis (toim.) Seveso 2000 — Risk Management in the European Union of 2000: the Challenge of Implementing Council Directive "Seveso II", EUR 19664 EN (2001).

([10]) G.A. Papadakis, Review of Transmission Pipeline Accidents involving Hazardous Substances, EUR 18122 EN 1999.

— Putkijohtojen turvavälineiden säännöllinen vertailuanalyysi – katsaus jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten ratkaisutapoihin.

— Osallistuminen LUPACSiin, EU:n kustannustenjakoperiaatteella toteutettuun hankkeeseen, jossa käytetään moniperusteista analyysiä maankäytön suunnittelun tukena.

— Osallistuminen ASSURANCEen, EU:n kustannustenjakoperiaatteella toteutettuun hankkeeseen, jossa pyritään vertailuanalyysilla mittaamaan kemian prosessiteollisuuden kvantitatiiviseen riskianalyysiin liittyviä epävarmuustekijöitä.

— Osallistuminen SMMARTENiin, EU:n kustannustenjakoperiaatteella toteutettuun hankkeeseen, jonka tarkoituksena oli tuottaa toimiva turvallisuusjohtamisjärjestelmä pienille ja keskisuurille yrityksille.

— Osallistuminen HARSNETiin, EU:n aihepiirikohtaiseen verkkoon, joka tutki kemikaalien vaara-analyysiä prosessiteollisuuden reaktioissa.

7. TIIVISTELMÄ

Jäsenvaltioiden toimittamat tiedot toivat esille, että nykyisessä raportointijärjestelmässä on merkittäviä heikkouksia. Vaikka näistä kohdassa 7.1 luetelluista heikoista kohdista ei voida tehdä suoria johtopäätöksiä, joitakin direktiivin erityisvaatimuksia analysoidaan perusteellisemmin kohdassa 7.2.

Analyysista ilmenee erityisesti, että yleisöön kohdistuvassa tiedottamisessa ja turvallisuusselvitysten laadussa on edistytty merkittävästi, mutta nykytilannetta on kuitenkin vielä parannettava Seveso II -direktiivin mukaisesti. Sisäisten ja ulkoisten pelastussuunnitelmien alalla on vielä tehtävä työtä.

7.1. Nykyisen raportointijärjestelmän heikkoudet

Kaikki jäsenvaltiot Ruotsia lukuun ottamatta ovat toimittaneet joitakin tietoja raportointikaudella, mutta paljon tietoja puuttuu vielä, joten eri jäsenvaltioiden tilanteita on vaikea verrata keskenään.

Monet jäsenvaltiot eivät esimerkiksi ole toimittaneet tietoja vuosittain, vaan ovat antaneet tiedot vain vuoden 1999 lopun tilanteesta. Vastaukset joihinkin kysymyksiin (esimerkiksi tarkastusten lukumäärää koskeviin) ovat siksi moniselitteisiä, eikä aina ole selvää, koskeeko vastaus yhden vai kolmen vuoden jaksoa. Jäsenvaltioille on lähetetty lisätietopyyntöjä, mutta ne eivät aina ole johtaneet tilanteen selviämiseen.

Myöskään laitosalueiden määrää osoittavat luvut eivät ole verrattavia EU:n alueella, koska jäsenvaltioiden lähestymistavat ovat edelleenkin erilaisia. Esimerkiksi laitosalueiden suuri määrä Saksassa johtuu pääasiassa siitä, että kutakin teollisuuslaitoksessa olevaa laitosta kutsutaan 'laitosalueeksi', kun taas useimmissa muissa jäsenvaltioissa useistakin laitoksista koostuva kokonaisuus määritellään yhdeksi laitosalueeksi. Vastaisen varalta on huomattava, että Seveso II -direktiivissä otetaan käyttöön yksiselitteinen *tuotantolaitoksiin* perustuva järjestelmä.

Kyselylomakkeessa käsiteltiin määrällisiä aiheita kuten laitosalueiden määrää, saatujen turvallisuusselvitysten määrää jne. Numerotiedot ovat tietenkin arvokkaita, mutta olisi naiivia tehdä suoria johtopäätöksiä Seveso-direktiivin soveltamisesta vain kyselylomakkeeseen annettujen vastausten perusteella hyödyntämättä kvalitatiivista tietoa: yleisölle tiedottamisen laatua, turvallisuusselvitysten laatua ym. tekijöitä koskevaa tietoa.

Vaikka joissakin yrityksissä tarkastusten alalla on jo onnistuttu (vastavuoroisten vierailujen yhteinen ohjelma) ja vaikka luotettavan kvalitatiivisen tiedon saaminen on vaikeaa, siihen on kuitenkin pyrittävä, jotta Seveso II -direktiivin yhdenmukainen soveltaminen varmistuisi.

7.2. Tärkeimmät tulokset

Vaikeuksista huolimatta jäsenvaltioilta molempina raportointikausina saatujen tietojen perusteella voidaan havaita joitakin kiinnostavia kehityssuuntia. Raportointikaudella 1997–1999 Seveso-direktiivin käytännön toteutus ja täytäntöönpanon valvonta paranivat merkittävästi useimmissa jäsenvaltioissa kahdella tärkeällä alalla: tiedotuksessa väestölle ja ulkoisissa pelastussuunnitelmissa.

Joillakin muilla aloilla, esimerkiksi tarkastuksissa ja turvallisuusselvityksissä, ei kuitenkaan ole havaittu todellista edistystä. Seveso II -direktiivin ja sen kansallisten täytäntöönpanosäädösten odotetaan mahdollistavan merkittävän parannuksen kaikilla näillä aloilla.

7.2.1. *Tarkastusjärjestelmä*

Seveso I -direktiivin 7 artiklan 2 kohdassa säädetään, että toimivaltaisten viranomaisten on järjestettävä tarkastuksia, mutta tarkastusten väliajoista ei anneta selkeitä määräyksiä. Ehkä juuri tästä johtuu, että alalla ei ole edistytty selvästi. Siksi on lisättävä, että Saksa ei ole toimittanut asiasta lainkaan tietoja, Ranska ei ole toimittanut tietoja ensimmäiseltä raportointikaudelta (1994–1996) ja Alankomaat ja Yhdistynyt kuningaskunta eivät ole toimittaneet tietoja viimeisimmältä raportointikaudelta 1997–1999.

Seveso II -direktiivin 18 artiklassa selvennetään tarkastusjärjestelmää koskevia vaatimuksia, ja odotamme, että asia edistyy selkeästi seuraavalla raportointikaudella.

Kaavio 27

Tarkastetut laitosalueet ([1])

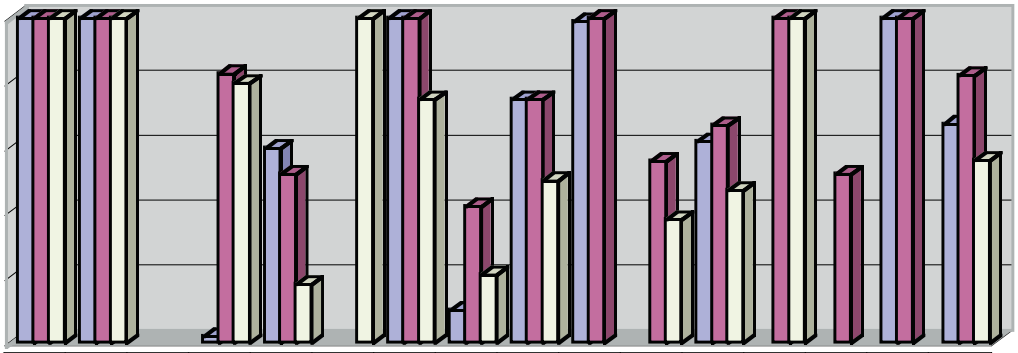

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	keskim.
1994	100 %	100 %		2 %	60 %		100 %	10 %	75 %	99 %		62 %			100 %	67 %
1996	100 %	100 %		83 %	52 %		100 %	42 %	75 %	100 %	56 %	67 %	100 %	52 %	100 %	82 %
1999	100 %	100 %		80 %	18 %	100 %	75 %	21 %	50 %		38 %	47 %	100 %			56 %

7.2.2. *Tiedottaminen väestölle*

Vastuu tiedottamisesta väestölle käytännössä ja tapa tarkastaa, että tiedot on saatu ja ymmärretty oikein, vaihtelevat hyvin paljon eri jäsenvaltioissa.

Direktiivissä ilmaistiin ehkä moniselitteisesti, milloin voidaan katsoa että laitosalue on toimittanut tietoja yleisölle riittävän usein, joten kansalliset vaatimukset ja ongelman hahmottamistapa poikkeavat toisistaan eri maissa.

Monissa jäsenvaltioissa väestölle tiedottamisen hoitavat paikalliset tai alueelliset viranomaiset. Toisissa jäsenvaltioissa tiedottamisesta vastaa toiminnanharjoittaja.

Saadut luvut osoittavat, että niiden laitosalueiden osuus, jotka ovat toimittaneet tietoja yleisölle, kasvoi merkittävästi useimmissa jäsenvaltioissa kummankin raportointikauden aikana. Vuonna 1999 saavutettu keskimääräinen prosenttiosuus (61 %) ei kuitenkaan ole tyydyttävä.

Siksi vertailemalla eri jäsenvaltioiden tietoja saadaan vain summittainen kuva tilanteesta.

([1]) *Huom:* keskiarvo on laskettu niiden jäsenvaltioiden perusteella, jotka toimittivat tiedot vuosilta 1994, 1996 ja 1999. Tässä taulukossa on laskettu keskiarvot ottaen huomioon Belgian, Tanskan, Kreikan, Espanjan, Irlannin, Italian ja Portugalin toimittamat tiedot.

Koska Seveso II -direktiivin 13 artiklassa annetut vaatimukset ovat huomattavasti selkeämmät, tilanteen uskotaan parantuvan.

Kaavio 28

Väestölle tiedottaneet laitosalueet ([1])

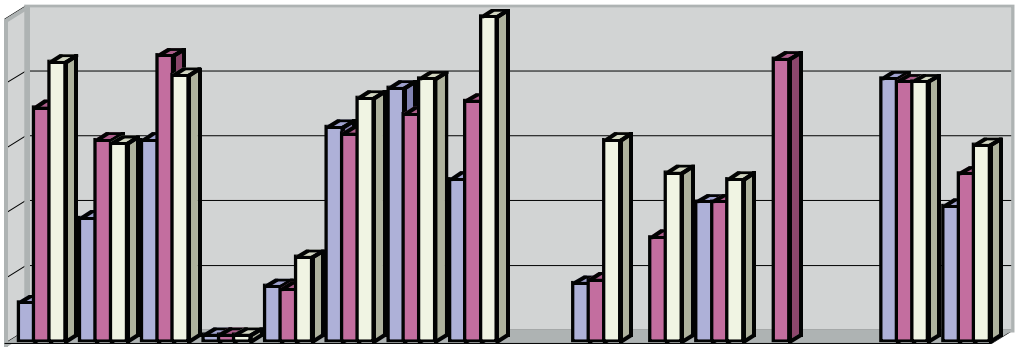

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	keskim.
1994	12 %	38 %	62 %	2 %	17 %	66 %	78 %	50 %		18 %		43 %			81 %	42 %
1996	72 %	62 %	88 %	2 %	16 %	64 %	70 %	74 %		19 %	32 %	43 %	87 %		80 %	52 %
1999	86 %	61 %	82 %	2 %	26 %	75 %	81 %	100 %		62 %	52 %	50 %			80 %	61 %

7.2.3. *Turvallisuusselvitykset*

7.2.3.1. **Odotetut turvallisuusselvitykset ja saadut turvallisuusselvitykset**

Toimivaltaiset viranomaiset saivat vuonna 1999 lähes kaikki odottamansa turvallisuusselvitykset. Kuten alla olevasta kaaviosta näkyy ([2]), saatujen turvallisuusselvitysten määrä kasvoi raportointikaudella 1997–1999 ja saavutti 100 prosentin osuuden useimmissa jäsenvaltioissa, jotka toimittivat luvut vuodelta 1999.

Kaavio 29

Saadut ja odotetut selvitykset

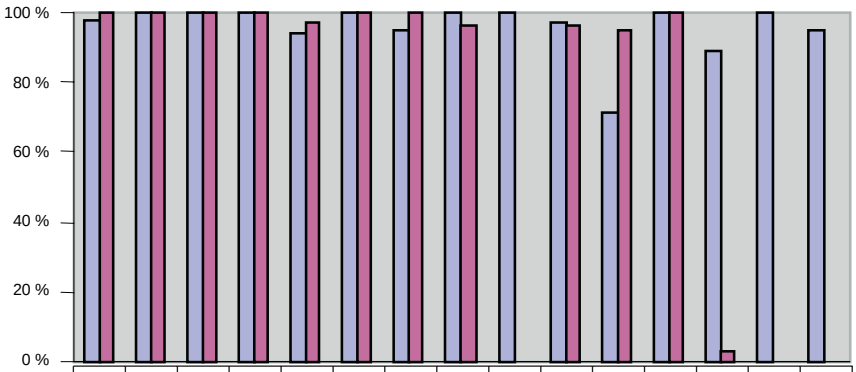

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK
saatujen selvitysten suhde odotettuihin v. 1996	98 %	100 %	100 %	100 %	94 %	100 %	95 %	100 %	100 %	97 %	71 %	100 %	89 %	100 %	95 %
saatujen selvitysten suhde odotettuihin v. 1999	100 %	100 %	100 %	100 %	97 %	100 %	100 %	96 %		96 %	95 %	100 %	3 %		

([1]) *Huom:* keskiarvojen laskemisessa on hyödynnetty vain niiden jäsenvaltioiden antamia lukuja, jotka ovat toimittaneet tietoja vuosilta 1994, 1996 ja 1999. Jotta jäsenvaltioita voitaisiin verrata keskenään, keskiarvot on laskettu ottamatta huomioon eri jäsenvaltioiden kokoa tai niissä toimivien laitosalueiden määrää.

([2]) Suomen erityistilanne johtuu siirtymäkaudesta, joka seurasi Seveso II -direktiivin täytäntöönpanosäädösten voimaantuloa.

7.2.3.2. **Muodollisia vaatimuksia saaneet laitosalueet**

Niiden laitosalueiden osuus, joille toimivaltaiset viranomaiset ovat esittäneet muodollisia vaatimuksia tai joihin ne ovat kohdistaneet oikeustoimia turvallisuusselvityksen tarkastamisen johdosta, on kasvanut hieman: vuonna 1996 niitä oli keskimäärin 36 % ja vuonna 1999 keskimäärin 39 %.

Tämän prosenttiosuuden kasvamista tai pienentymistä ei sinänsä voida pitää myönteisenä tai kielteisenä. Prosenttiosuuden kasvamisen voidaan katsoa osoittavan esimerkiksi, että toimivaltaisten viranomaisten työn laatu on parantunut, tai että yritysten toimittamien raporttien laatu on parantunut.

Kaavio 30

Muodollisia vaatimuksia saaneet laitosalueet

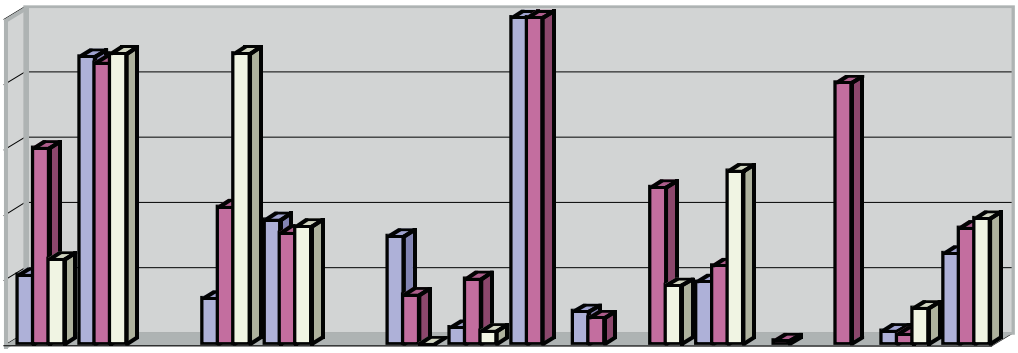

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	keskim.
1994	21 %	88 %		14 %	38 %		33 %	5 %	100 %	10 %		19 %			4 %	28 %
1996	60 %	86 %		42 %	34 %		15 %	20 %	100 %	8 %	48 %	24 %	1 %	80 %	3 %	36 %
1999	26 %	89 %		89 %	36 %		0 %	4 %			18 %	53 %			11 %	39 %

Verrattaessa vuonna 1999 ja vuonna 1996 toimitettuja tietoja toisiinsa huomataan, että sekä saatujen että odotettujen turvallisuusselvitysten määrä on kasvanut huomattavasti joissakin jäsenvaltioissa, ja joissakin jäsenvaltioissa se on pienentynyt huomattavasti.

Odotettujen ja saatujen turvallisuusselvitysten välillä on luonnollisesti vahva korrelaatio, ja niiden välinen suhde on useimmissa jäsenvaltioissa lähellä yhtä.

Kaavio 31

Odotettujen ja saatujen turvallisuusselvitysten määrän vaihtelu

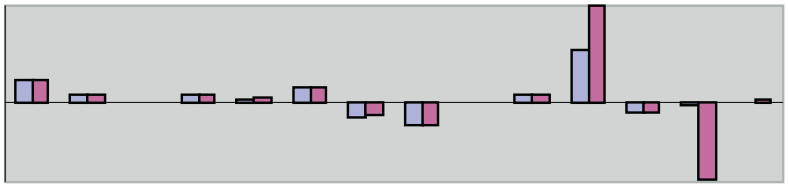

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	UK
odotettujen turvallisuusselvitysten määrän vaihtelu	26 %	7 %	–2 %	8 %	3 %	18 %	–20 %	–27 %	0 %	9 %	65 %	–14 %	–4 %	
odotettujen turvallisuusselvitysten määrän vaihtelu	28 %	7 %	–2 %	8 %	7 %	18 %	–16 %	–30 %	0 %	8 %	119 %	–14 %	–97 %	3 %

7.2.3.3. **Laitosalueiden määrä ja laitosten määrä**

Monissa jäsenvaltioissa odotettujen turvallisuusselvitysten määrän ja laitosalueiden määrän vaihtelut eivät kuitenkaan ole selvästi sidoksissa toisiinsa. Joissakin jäsenvaltioissa näiden kahden luvun vaihtelut korreloituvat hyvin selvästi (esim. Kreikassa, Espanjassa, Irlannissa, Italiassa ja Portugalissa), kun taas esim. Belgiassa, Tanskassa, Ranskassa ja Alankomaissa turvallisuusselvitysten määrän vaihtelulle ei ole selkeätä selitystä.

Näissä jäsenvaltioissa myöskään turvallisuusselvitysten määrä ja toimintojen määrä eivät selvästi korreloidu keskenään.

Kaavio 32

Laitosalueiden määrän vaihtelu vuosina 1996–1999

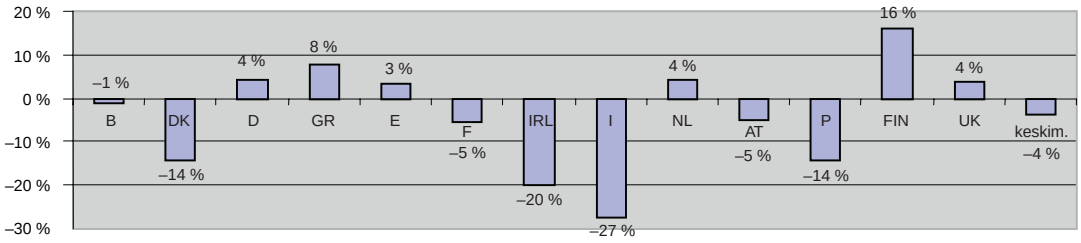

Kaavio 33

Laitosalueiden ja toimintojen määrän vaihtelu vuosina 1996–1999

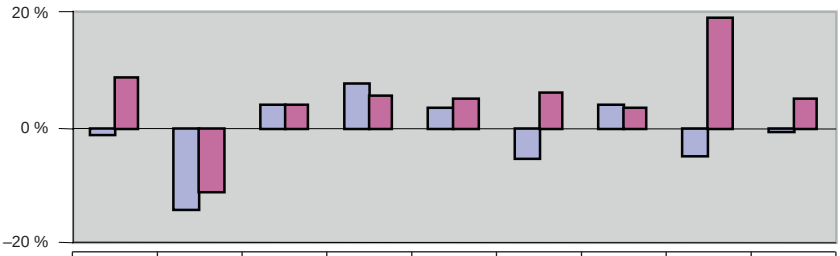

	B	DK	D	GR	E	F	NL	AT	keskim.
laitosalueiden määrän vaihtelu 1996–1999	–1 %	–14 %	4 %	8 %	3 %	–5 %	4 %	–5 %	–1 %
toimintojen määrän vaihtelu 1996–1999	9 %	–11 %	4 %	6 %	5 %	6 %	3 %	19 %	5 %

Huom: kaavio koskee vain niitä jäsenvaltioita, jotka ovat toimittaneet tietoja sekä laitosalueiden määrästä että toimintojen määrästä vuosina 1996 ja 1999.

7.2.3.4. **Tarkastettujen ja riittäviksi todettujen turvallisuusselvitysten osuus**

Tarkastettujen ja riittäviksi todettujen turvallisuusselvitysten osuus riippuu kahdesta eri tekijästä. Toinen niistä ovat jäsenvaltion valmiudet analysoida turvallisuusselvityksiä, ja toinen on selvityksen hyväksyminen ja hylkääminen, joka riippuu sekä selvityksen laadusta että kansallisista vaatimuksista. Periaatteessa tämän osuuden kasvaminen on hyvä merkki, jos oletetaan, että se ei johdu toimivaltaisten viranomaisten asenteen höltymisestä.

Useimmissa jäsenvaltioissa edellisellä raportointikaudella tapahtunut osuuden kasvu jatkui kaudella 1997–1999, ja EU:n keskiarvo (niissä maissa, jotka antoivat tietoja tästä asiasta) on nyt 90 %. Tässä yhteydessä olisi hyvin kiinnostavaa saada tietoja myös siitä, kuinka kauan yrityksen — varsinkin uuden yrityksen — on odotettava, että sen turvallisuusselvitys tarkastetaan.

Kaavio 34

Tarkastetut ja riittäviksi todetut turvallisuusselvitykset

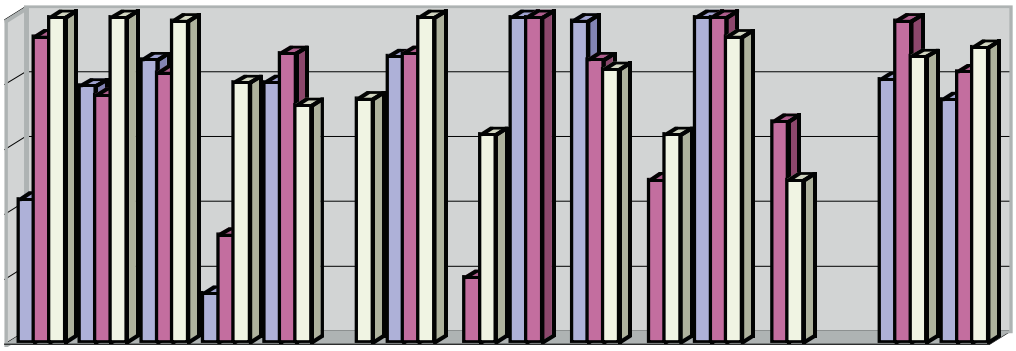

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	aver.
1994	44 %	79 %	87 %	15 %	80 %		88 %		100 %	99 %		100 %			81 %	75 %
1996	94 %	76 %	83 %	33 %	89 %		89 %	20 %	100 %	87 %	50 %	100 %	68 %		99 %	83 %
1999	100 %	100 %	99 %	80 %	73 %	75 %	100 %	64 %		84 %	64 %	94 %	50 %		88 %	91 %

7.2.3.5. **Turvallisuusselvitykset ja sisäiset pelastussuunnitelmat**

Niiden turvallisuusselvitysten osuus, jotka sisältävät sisäisen pelastussuunnitelman, on pysynyt vakaana vuodesta 1994. Osuus on melko suuri (keskimäärin 80 % niissä jäsenvaltioissa, jotka toimittivat tiedot) mutta se ei kuitenkaan ole enää kasvanut.

Kaavio 35

Turvallisuusselvitykset, joihin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma

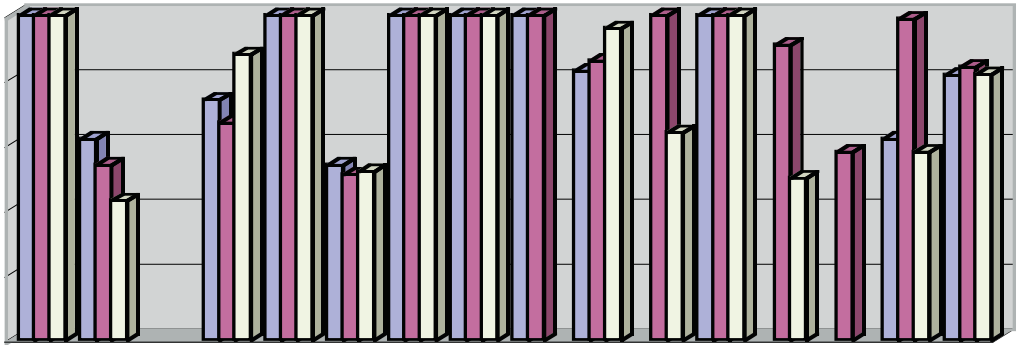

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	aver.
1994	100 %	62 %		74 %	100 %	54 %	100 %	100 %	100 %	83 %		100 %			62 %	82 %
1996	100 %	54 %		67 %	100 %	51 %	100 %	100 %	100 %	86 %	100 %	100 %	91 %	58 %	99 %	84 %
1999	100 %	43 %		88 %	100 %	52 %	100 %	100 %		96 %	64 %	100 %	50 %		58 %	82 %

7.2.3.6. **Laitosalueet, joilla on ulkoinen pelastussuunnitelma**

Niiden laitosalueiden prosenttiosuus, joilla on ulkoinen pelastussuunnitelma, on jälleen kasvanut raportointikaudella 1997–1999, kuten alla olevasta kaaviosta käy ilmi. Niiden osuutta täytyy kuitenkin vielä kasvattaa.

Kaavio 36

Laitosalueet, joilla on ulkoinen pelastussuunnitelma

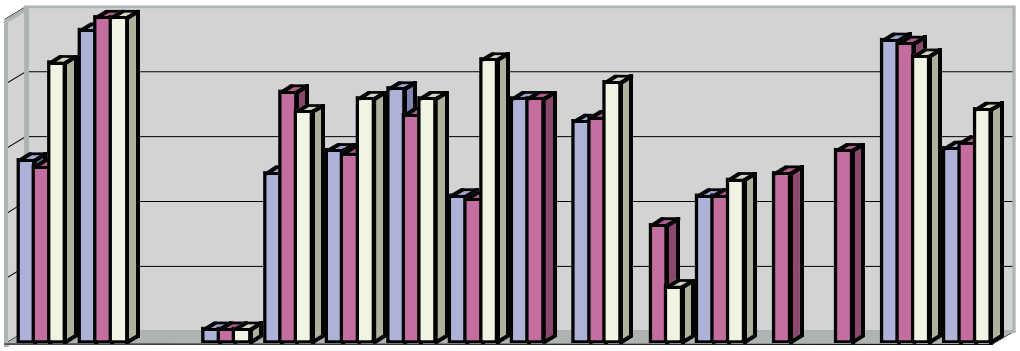

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	keskim.
1994	56 %	96 %		4 %	52 %	59 %	78 %	45 %	75 %	68 %		45 %			93 %	60 %
1996	54 %	100 %		4 %	77 %	58 %	70 %	44 %	75 %	69 %	36 %	45 %	52 %	59 %	92 %	61 %
1999	86 %	100 %		4 %	71 %	75 %	75 %	87 %		80 %	17 %	50 %			88 %	72 %

LIITE I

DIREKTIIVIÄ 82/501/ETY KOSKEVA KYSELYLOMAKE, VUOSI 1994

Annettujen vastausten on liityttävä ainoastaan 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvaan toimintaan ja laitosalueisiin. Lihavoidut ja kursivoidut ilmaisut ”laitosalue”, ”toiminta”, ”turvallisuusselvitys”, ”sisäinen pelastussuunnitelma” ja ”ulkoinen pelastussuunnitelma” määritellään tämän kyselylomakkeen lopussa.

1. a) ***Laitosalueiden*** kokonaismäärä.

   b) Äskettäin valmistuneiden ***laitosalueiden*** määrä (uusi rakennus tai laitoksen prosessien tai kapasiteetin muutos).

   c) Niiden nykyisten ***laitosalueiden*** määrä, jotka on äskettäin otettu voimaantulleen direktiivin 88/610/ETY soveltamisalan piiriin.

2. a) ***Toimintojen*** kokonaismäärä kysymyksen 1 kohdassa a mainituilla laitosalueilla.

   b) Äskettäin aloitettujen ***toimintojen*** määrä (uusi rakennus tai laitoksen prosessien tai kapasiteetin muutos).

   c) Niiden nykyisten ***toimintojen*** määrä, jotka on äskettäin otettu voimaantulleen direktiivin 88/610/ETY soveltamisalan piiriin.

3. ***Turvallisuusselvitysten*** kokonaismäärä:

   a) Toimivaltaisten viranomaisten jo vastaanottamat selvitykset.

   b) Selvitysten odotettavissa oleva kokonaismäärä (jo toimitetut ja vielä toimittamattomat).

4. Kuinka moni ***turvallisuusselvitys:***

   a) sisältää ***sisäisen pelastussuunnitelman*** tai on edistänyt (5 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun) laitosalueen ***sisäisen pelastussuunnitelman*** laatimista?

   b) on toimivaltaisten viranomaisten tarkastama ja arvioitu riittäväksi asianmukaisten hallinnollisten seurantatoimien aloittamiseen 7 artiklan neljännessä luetelmakohdassa tarkoitettujen velvoitteiden täyttämiseksi?

5. Kuinka monen laitosalueen osalta toimivaltaiset viranomaiset ovat esittäneet turvallisuusselvityksen tarkastuksen perusteella muodollisia vaatimuksia tai toteuttaneet oikeustoimia 7 artiklan 1 kohdan viimeisessä luetelmakohdassa asetettujen velvoitteiden täyttämiseksi?

6. Kuinka monen kysymyksen 1 kohdassa a mainitun laitosalueen osalta on:

   a) laadittu ***ulkoinen pelastussuunnitelma***?

   b) tehty 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tarkastus?

   c) annettu väestölle 8 artiklassa vaaditut tiedot?

7. EI pakollinen (täytetään mahdollisuuksien mukaan tai jos tiedot ovat saatavilla)

   a) Kuinka monta ***turvallisuusselvitystä*** (joihin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma tai joihin ei sisälly sitä) ulkopuoliset asiantuntijat ovat tarkastaneet?

   b) Kuinka moneen kysymyksen 1 kohdassa a mainittuun *laitosalueeseen* sovelletaan erityisiä maankäytön suunnittelua koskevia vaatimuksia suuronnettomuuksien seurausten rajoittamiseksi?

Huomautukset

1. a) Ilmaisulla ”toiminta” tarkoitetaan samaa kuin direktiivin 1 artiklan 2 kohdan a alakohdan määritelmässä.

   b) Ilmaisulla ”laitosalue” tarkoitetaan teollista tuotantolaitosta, jossa harjoitetaan yhtä tai useampaa toimintaa saman valmistajan vastuulla.

2. a) Ilmaisulla ”turvallisuusselvitys” tarkoitetaan 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti annettavia tietoja lukuun ottamatta c alakohdan ensimmäisessä ja kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuja tietoja.

   b) Ilmaisulla ”sisäiset pelastussuunnitelmat” tarkoitetaan 5 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisen ja kolmannen luetelmakohdan mukaisesti annettavia tietoja.

3. Ilmaisulla ”ulkoinen pelastussuunnitelm a” tarkoitetaan tässä kyselylomakkeessa direktiivin 7 artiklan 1 kohdan viimeisessä luetelmakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä.

LIITE II

DIREKTIIVIN 82/501/ETY ERÄIDEN SÄÄNNÖSTEN TÄYTÄNTÖÖNPANOA VUOSINA 1995 JA 1996 KOSKEVA KYSELYLOMAKE

Annettujen vastausten on liityttävä ainoastaan 5 artiklan soveltamisalaan kuuluvaan toimintaan ja laitosalueisiin. Lihavoidut ja kursivoidut ilmaisut ”laitosalue”, ”toiminta”, ”turvallisuusselvitys”, ”sisäinen pelastussuunnitelma” ja ”ulkoinen pelastussuunnitelma” määritellään tämän kyselylomakkeen lopussa.

1. a) ***Laitosalueiden*** kokonaismäärä.

   b) Äskettäin valmistuneiden ***laitosalueiden*** määrä (uusi rakennus tai laitoksen prosessien tai kapasiteetin muutos).

2. a) ***Toimintojen*** kokonaismäärä kysymyksen 1 kohdassa a mainituilla laitosalueilla.

   b) Äskettäin aloitettujen ***toimintojen*** määrä (uusi rakennus tai laitoksen prosessien tai kapasiteetin muutos).

3. ***Turvallisuusselvitysten*** kokonaismäärä:

   a) Toimivaltaisten viranomaisten jo vastaanottamat selvitykset.

   b) Selvitysten odotettavissa oleva kokonaismäärä.

4. Kuinka moni ***turvallisuusselvitys***

   a) sisältää ***sisäisen pelastussuunnitelman*** tai on edistänyt laitosalueen (5 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun) ***sisäisen pelastussuunnitelman*** laatimista?

   b) on toimivaltaisten viranomaisten tarkastama ja arvioitu riittäväksi asianmukaisten hallinnollisten seurausten aloittamiseen 7 artiklassa tarkoitettujen velvoitteiden täyttämiseksi?

5. Kuinka monen laitosalueen osalta toimivaltaiset viranomaiset ovat esittäneet turvallisuusselvityksen tarkastuksen perusteella muodollisia vaatimuksia tai toteuttaneet oikeustoimia 7 artiklan 1 kohdan viimeisessä luetelmakohdassa asetettujen velvoitteiden täyttämiseksi?

6. Kuinka monen kysymyksen 1 kohdassa a mainitun laitosalueen osalta on:

   a) laadittu ***ulkoinen pelastussuunnitelma***?

   b) tehty 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tarkastus?

   c) annettu väestölle 8 artiklassa vaaditut tiedot?

7. EI pakollinen (täytetään mahdollisuuksien mukaan tai jos tiedot ovat saatavilla)

   a) Kuinka monta ***turvallisuusselvitystä*** (joihin sisältyy sisäinen pelastussuunnitelma tai joihin ei sisälly sitä) ulkopuoliset asiantuntijat ovat tarkastaneet?

   b) Kuinka moneen kysymyksen 1 kohdassa a mainittuun ***laitosalueeseen*** sovelletaan erityisiä maankäytön suunnittelua koskevia vaatimuksia suuronnettomuuksien seurausten rajoittamiseksi?

Huomautukset

1. a) Ilmaisulla ”toiminta” merkitys tarkoitetaan samaa kuin direktiivin 1 artiklan 2 kohdan a alakohdan määritelmässä.

   b) Ilmaisulla ”laitosalue” tarkoitetaan teollista tuotantolaitosta, jossa harjoitetaan yhtä tai useampaa toimintaa saman valmistajan vastuulla.

2. a) Ilmaisulla ”turvallisuusselvitys” tarkoitetaan 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti annettavia tietoja lukuun ottamatta c alakohdan ensimmäisessä ja kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuja tietoja.

   b) Ilmaisulla ”sisäiset pelastussuunnitelmat” tarkoitetaan 5 artiklan 1 kohdan c alakohdan ensimmäisen ja kolmannen luetelmakohdan mukaisesti annettavia tietoja.

3. Ilmaisulla ”ulkoinen pelastussuunnitelma” tarkoitetaan tässä kyselylomakkeessa direktiivin 7 artiklan 1 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä.

LIITE III

SEVESO I -DIREKTIIVIÄ KOSKEVA KYSELYLOMAKE VUODELTA 1994

YLEISKATSAUS

Jäsenvaltio	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	AT	PO	FIN	S	UK	Yht.
1a	84	24	2 358	49	147	383	18	418	4	115	—	42	—	—	303	3 945
1b	1	1	338	5	9	13	0	30	1	3	—	1	—	—	1	403
1c	20	4	—	0	19	85	2	70	3	46	—	1	—	—	14	264
2a	234	33	2 358	50	134	687	—	1 080	4	773	—	—	—	—	470	5 823
2b	42	10	338	5	9	18	—	45	1	5	—	—	—	—	1	474
2c	45	4	—	—	19	16	—	150	3	201	—	—	—	—	6	444
3a	155	34	1 773	47	118	633	17	418	4	110	—	42	—	—	483	3 834
3b	161	34	2 358	50	140	687	18	418	4	131	—	42	—	—	497	4 540
4a	155	21	—	35	119	341	17	418	4	91	—	42	—	—	300	1 543
4b	68	27	1 544	7	94	—	15	—	4	109	—	42	—	—	391	2 301
5	18	21	—	7	56	—	6	20	4	12	—	8	—	—	12	164
6a	47	23	—	2	77	227	14	190	3	78	—	19	—	—	283	963
6b	84	24	—	1	88	—	18	40	3	114	—	26	—	—	303	701
6c	10	9	1 464	1	25	252	14	210	—	21	—	18	—	—	245	2 269
7a	—	7	—	47	94	—	—	—	—	60	—	—	—	—	—	208
7b	—	7	—	—	2	325	—	60	—	6	—	—	—	—	268	668

LIITE IV

SEVESO I -DIREKTIIVIÄ KOSKEVA KYSELYLOMAKE VUODELTA 1995

YLEISKATSAUS

Jäsenvaltio	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	PO	FIN	S	UK	Yht.
1a	86	21	1 845	49	147	392	18	430	4	122	158	42	57	80	304	3 755
1b	2	—	325	—	10	9	—	38	—	7	—	—	1	—	8	400
2a	254	27	1 845	50	156	690	—	1 068	4	773	—	—	90	—	466	5 423
2b	48	6	325	—	15	17	—	42	—	21	—	—	1	—	8	483
3a	161	41	1 847	47	150	640	18	430	4	116	108	42	64	75	491	4 234
3b	164	41	1 847	50	160	720	18	430	4	141	158	42	66	80	492	4 413
4a	161	21	—	35	150	370	18	430	4	84	108	42	—	44	488	1 955
4b	142	31	1 521	7	133	—	16	84	4	111	4	42	45	49	477	2 666
5	33	18	—	7	50	—	4	84	4	13	39	8	1	25	4	290
6a	53	21	—	2	113	227	14	190	3	78	33	19	—	47	283	1 083
6b	86	21	—	1	76	—	18	179	3	120	73	26	57	80	304	1 044
6c	61	13	1 496	1	24	252	14	319	—	22	33	18	45	—	247	2 545
7a	—	8	—	47	93	—	—	—	—	6	—	—	—	—	—	154
7b	—	7	—	—	6	330	—	—	—	8	—	—	—	—	269	620

LIITE V

SEVESO I -DIREKTIIVIÄ KOSKEVA KYSELYLOMAKE VUODELTA 1996

YLEISKATSAUS

Jäsenvaltio	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Yht.
1a	85	21	1 828	52	147	392	20	430	4	124	140	42	69	69	308	3 731
1b	—	—	338	5	10	—	2	—	—	6	—	—	1	—	1	363
2a	266	27	1 828	53	156	698	—	1 068	4	592	213	—	110	—	466	5 481
2b	4	6	338	5	15	27	—	—	—	3	—	—	1	—	1	400
3a	162	41	1 909	52	150	720	19	430	4	119	100	42	74	69	493	4 384
3b	165	41	1 909	52	160	720	20	430	4	123	140	42	83	69	519	4 477
4a	165	22	—	35	150	370	19	430	4	102	100	42	67	40	488	2 034
4b	152	31	1 582	17	133	—	17	84	4	103	50	42	50	—	477	2 742
5	51	18	—	22	50	—	3	84	4	10	67	10	1	55	10	385
6a	46	21	—	2	113	227	14	190	3	86	50	19	36	41	283	1 131
6b	85	21	—	43	76	—	20	179	3	124	78	28	69	36	308	1 070
6c	61	13	1 612	1	24	252	14	319	—	23	45	18	60	—	247	2 689
7a	—	8	—	47	93	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	150
7b	—	8	—	—	6	330	—	—	—	9	—	—	—	—	269	662

SEVESO I -DIREKTIIVIÄ KOSKEVA KYSELYLOMAKE VUODELTA 1997

YLEISKATSAUS

Jäsenvaltio	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Yht.
1a	89		1 955				19					35	76			
1b	0		283				—					—	—			
2a	280		1 955				—					—	—			
2b	4		283				—					—	—			
3a	197		1 932				18					35	76			
3b	197		1 932				19					35	—			
4a	197		—				18					35	—			
4b	179		1 754				18					35	76			
5	47		—				0					26	0			
6a	61		—				13					18	—			
6b	89		—				16					20	76			
6c	61		1 610				16					18	—			
7a	—		—				0					—	0			
7b	—		—				0					—	—			

SEVESO I -DIREKTIIVIÄ KOSKEVA KYSELYLOMAKE VUODELTA 1998

YLEISKATSAUS

Jäsenvaltio	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN	S	UK	Yht.
1a	89		1 893			—	18			124		33	76			
1b	2		273			—	—			1		1	—			
2a	293		1 893			—	—			591		—	—			
2b	4		273			—	—			3		—	—			
3a	207		1 868			—	17			124		33	76			
3b	207		1 868			—	18			129		33	—			
4a	207		—			—	17			116		33	—			
4b	186		1 869			—	17			110		33	76			
5	19		—			—	0			7		18	0			
6a	67		—			—	13			104		18	—			
6b	89		—			—	16			—		15	76			
6c	67		1 559			—	15			35		18	—			
7a	—		—			—	—			9		—	0			
7b	—		—			—	—			6		—	—			

SEVESO I -DIREKTIIVIÄ KOSKEVA KYSELYLOMAKE VUODELTA 1999

YLEISKATSAUS

Jäsenvaltio	B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	L	NL	AT	P	FIN (1)	S	UK	Yht.
1a	84	18	1 903	56	152	371	16	313	4	129	133	36	80		320	
1b	1	0	271	4	5	0	—	—	1	5	0	3	1		—	
2a	289	24	1 903	56	164	740	—	—	—	611	253	—	—		—	
2b	1	9	271	4	5	130	—	—	—	15	14	—	—		—	
3a	208	44	1 874	56	160	850	16	301	2	129	219	36	2		508	
3b	208	44	1 874	56	165	850	16	313	2	134	231	36	80		—	
4a	208	19	—	49	160	441	16	301	—	124	141	36	1		293	
4b	208	44	1 849	45	116	—	16	—	—	109	141	34	1		—	
5	22	16	—	50	55	—	0	12	—	—	24	19	—		35	
6a	72	18	—	2	108	280	12	272	2	103	23	18	—		283	
6b	84	18	—	45	80	—	12	65	2	—	50	17	80		—	
6c	72	11	1 562	1	40	280	13	—	—	80	69	18	—		255	
7a	—	7	—	48	100	—	0	—	—	8	—	—	0		—	
7b	—	7	—	—	6	301	0	—	—	6	—	—	80		—	

(1) Uusi Seveso II -direktiivi